

L'ESGLÉSIA, AMB CÀRITAS AL CAPDAVANT, CLAMA PEL TREBALL DECENT

P 4-6

Treballadors vulnerables

Recorregut pel nou espai museístic «Santa Maria de Vallbona; el monacat femení»

Pensant-ho millor

Ferran Blasi i els seus prologuistes

Antoni Coll
Periodista

Abans de començar, vull felicitar *Catalunya Cristiana* per haver arribat ja al número 2.000 d'aquesta publicació setmanal en la qual tinc l'honor de col·laborar.

És una revista d'Església de to obert i amable, així que no tinc dificultat d'enllaçar aquesta felicitació inicial amb el protagonista de l'article: Ferran Blasi, cultivador així mateix de la veritat amable, que bé hauria pogut ser un personatge humanista del Renaixement si hagués nascut en una altra època.

El vaig conèixer als anys seixanta, quan ja era sacerdot. Vam compartir estudis de Periodisme a Pamplona, als quals ell va afegir els estudis de Dret a Barcelona i el doctorat en Teologia a Roma. Ha conegut diferents redaccions de diaris, sap llatí, grec, hebreu, ha estat traductor, és membre de l'Acadèmia de Ciències Socials i Polítiques de Barcelona i Societat d'Estudis d'Història Eclesiàstica de Catalunya.

El seu darrer llibre *Harmonies i Contrapunts* (Edicions Rondes), aborda reflexions ètiques, valors cívics, morals, parla de Verdguer, Gaudí, Ramon Llull, dels sants catalans i de moltes coses més, però el que m'ha cridat més l'atenció rau a les solapes.

Les solapes dels llibres acostumen a recollir els mèrits de l'autor i un resum temàtic, però Ferran Blasi ha fet una cosa que jo no havia vist mai: les dedica a esmentar els prologuistes dels seus llibres anteriors i expressar-los la seva gratitud.

Així, desfilen títols i prologuistes tan variats com Josep Faulí, José Orlandis, Albert Manent, Josep Maria Caparrós, Ramon Tamames, Hilari Raguer, Sebastià Auger... Fins i tot qui escriu això apareix en la nòmina d'introduïdors dels seus llibres.

M'ha semblat un gest inesperat de generositat, com si el que és important no fossin els seus assajos sinó els prologuistes. I m'he preguntat: què tenen en comú un periodista, un monjo il·lustre, un economista que va ser del PCE, un editor, un historiador o un catedràtic de cinema? El punt de contacte és que van ser amics seus. I aquesta em sembla una consideració destacable.

Ferran Blasi és d'aquests savis senzills que té amics arreu precisament perquè no pretén tenir tota la veritat i perquè troba llavors de veritat arreu. El seu darrer llibre és una altra lliçó de tolerància, o millor, d'amistat.

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 12 de febrer del 1931: el papa Pius XI inaugura l'emissora Ràdio Vaticana.

Zoom

Eduard Brufau

L'activista Helena Maleno, coneguda com «la mare de l'Estret», fa anys que auxilia els migrants que volen arribar a Europa i denuncia els traficants de persones. Paradoxalment, ha hagut d'afrontar dos judicis acusada, precisament, de tràfic de persones; ha estat absolta a Espanya però la causa continua oberta al Marroc. Per tal de reconèixer-ne la tasca i donar visibilitat al cas, els religiosos combonians l'han guardonada amb el premi Mundo Negro a la Fraternitat 2017, juntament amb el sacerdot eritreu Mussie Zerai.

La setmana en tuits

Txell Feixas @txellfeixas

Corresponsal a Beirut per Catalunya Ràdio i TV3

Erdogan visita Vaticà convidat pel papa Francesc. Veurem si Pontífex insta el líder turc a frenar atac sobre Afrin

Josep Rull i Andreu @joseprull

Diputat JxCat

El papa Francesc sobre la presó preventiva: «La presó preventiva constitueix una altra forma contemporània de pena il·lícita oculta, més enllà d'un vernís de legalitat, quan de forma abusiva procura un avançament o bestreta de la pena, prèvia a la condemna (...)»

Òscar Camps @camposcar

Fundador de Proactiva Open Arms

Naufraga una pastera amb desenes de migrants davant de les costes de Melilla. El ferry Sorolla informa de l'avistament d'almenys 20 cossos. Més morts a la llista del nou holocaust. Caldrà pagar més milions al Marroc perquè imitin Líbia. Ja és difícil amagar-ho

Helena Maleno Garzón @HelenaMaleno

Periodista i investigadora especialista en Migracions

A Madrid en la XXX Trobada Àfrica de @mundo_negro. Rebo el Premi a la Fraternitat 2018 juntament amb Mussie Zerai

Glòria Barrete

Periodista @catreligio i @signesdelstamps

Enceto nou projecte, aquest cop a la ràdio. El dia 5 iniciem camí amb @cataloniasacra. Us espero a les 19.30 h a @radioestel

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda

Coordinador d'Informatius

Manual de salut

Vademècum, espai patrocinat per Clínica del Remei, Clinitech i Dietètica Condal, ofereix els divendres, a les 19.30, informació i orientacions sobre salut, amb la presència d'experts i testimonis. El presentador, Joan Trias, destacava el 2 de febrer, en l'obertura reflexiva, que «les possibilitats de guariment per als malalts de càncer han augmentat els darrers anys, una bona notícia que va acompanyada del fet que continuen les diferències entre països rics i pobres». En la mitja hora setmanal, el programa inclou també notícies i almenys un tema tractat en profunditat.

El mateix dia 2, per parlar de l'epilèpsia, Elisenda Polinyà explicava que l'entitat Mar de Somnis «treballa des de fa cinc anys per transformar les necessitats dels afectats en drets». Francesca d'Errico destacava que «l'objectiu principal de l'associació és la infància i l'adolescència, amb activitats d'esport i lleure que pensin també en les famílies». José Luis Domínguez, president de la Federació Espanyola de l'Epilèpsia, comentava que la malaltia, «un desordre en l'electricitat del cervell, té diverses formes de manifestar-se», i recordava que, davant d'una crisi, «no s'ha de posar res a la boca de qui la pateix».

Editorial

Església per al treball digne

Quan en alguns sectors de l'Església parlem de món obrer sorgeix la veu que diu que aquesta és una categoria depassada. No és així: el món obrer continua existint; encara que adopti altres rostres, les dificultats que travessa persisteixen. El sacerdot belga Joseph Cardijn (1882-1967), que va treballar tant pel compromís social de l'Església en el món obrer a començaments del segle XX, sostenia que un treballador val més que tot l'or del món, un valor que Déu mateix li ha concedit. El bisbe Joan Carrera, que l'admirava, deia que Cardijn en el seu temps escandalitzava el seu entorn eclesial, perquè «anava a trobar els joves del carrer i els proposava directament de transformar la seva vida segons l'Evangeli. Així va suscitar apòstols» (*Ara mateix*, 2002).

Avui el cardenal Joseph Cardijn està en procés de beatificació.

El papa Francesc afirma que «la persona floreix en el treball, realitza la seva vida, és la forma comuna de cooperar amb Déu en la perfecció de la creació». No obstant això, actualment hi ha al nostre país indicatius que mostren la preocupant precarietat de les condicions laborals: la taxa d'atur continua sent molt elevada per a un país industrialitzat i desenvolupat, l'elevada temporalitat i alhora, l'escassa durada en els contractes, fan que Espanya es trobi entre els deu països amb els pitjors indicadors de qualitat d'una ocupació que proporcioni suficients hores de treball remunerat i uns ingressos adients. La precarietat laboral provoca que apareguin altres tipus d'exclusions socials (sani-

tària, educativa, política, cultural, identitària...) i, en conseqüència, un augment de la pobresa. En aquest sentit, fem nostres les conclusions de l'Informe de la Taula del Tercer Sector: *Ocupació de qualitat: resposta al fenomen dels treballadors pobres*.

El director del departament de Pastoral Obrera de la CEE, Juan Fernández de la Cueva, en una entrevista en aquest número que teniu a les mans, opina que «si la dimensió social de la fe ocupés la importància que mereix en la dimensió litúrgica o catequètica i s'entrecreuessin entre si, el treball no es valoraria com un apèndix en la moral de l'Església».

Celebrem iniciatives com la d'Església pel Treball Decent i fem vots perquè la pastoral obrera, la sensibilitat per les condicions del treball i la denúncia i la proposta, com recentment ha fet Càritas diocesana de Barcelona, siguin més presents en les nostres comunitats.

La redacció us proposa

Cent anys de casals

Una exposició commemora aquest aniversari de l'educació en el lleure
P 9

Un salesià, arquebisbe de Rabat

Cristóbal López torna al Marroc amb il·lusió i ganes d'aportar
P 12

Analitzem la «Veritatis gaudium»

Nova constitució apostòlica sobre les universitats i facultats eclesiàstiques
P 10-11

Els escolapis i el proper Sínode

Grups de treball de joves i agents de pastoral fan sentir la seva veu
P 16-17

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe de Mallorca

Per una Església de mans unides i de caritat

La Paraula de Déu il·lumina moltes situacions d'actualitat, sovint enfosquides per la desigualtat i la marginació social. Quelcom deplorable quan presenciem amb dolor la desesperació dels qui moren travessant el mar fugint de la fam i la violència. Jesús es defineix amb tota claredat a favor dels marginats i manifesta davant del poble les seves preferències. La salut de les persones i la seva integració social constitueixen un dels objectius de la seva actuació i es posa en evidència de quina part està Déu.

Ho veiem en Jesús. Per a ell no n'hi ha prou d'apropar-se a la gent, tot i que tothom reconegui el bé que se'ls fa, sinó que vol que arribin a comprendre que Déu és Amor, acollir la Bona Nova del Regne que proclama i que ha vingut a inaugurar amb els seus signes, entre els quals hi ha la curació i la integració social. Per això, diu: «El Regne de Déu ja és enmig vostre» (Lc 17,21).

Vet aquí la novetat que els cristians humilment hem d'aportar a tot gest humà d'atenció solidària i d'acció social envers els més necessitats. Treballar per una Església de «Mans Unides» ajudant en projectes concrets, és una de les accions a les quals no podem renunciar perquè és treballar a favor de l'educació, de la sanitat, de la promoció humana d'amplis sectors socials on la injustícia, la violència, la malaltia i la fam estan colpit més fortament els més pobres.

Al mateix temps, una Església de la «Càritas», màxima expressió de compromís evangèlic, ens pot ajudar a entrar en la Quaresma per fer d'ella, amb la intensificació de la pregària i l'austeritat del dejuni, un itinerari de santificació, de salut personal i de transformació social.

Fem-ho realitat aquí i en qualsevol altre indret on veiem necessitat d'ajuda. Demanem la intercessió de la Mare de Déu, avui en el seu dia de festa a Lourdes i Jornada dedicada als Malalts, ella que en el seu santuari i arreu els acull i ajuda amb la presència sacramental de Jesús a cercar la salut, tota una joiosa paràbola de curació física i espiritual.

Feines precàries, vides devastades

Càritas diocesana de Barcelona proposa un nou model laboral de relacions triangulars amb visió social

Joan Andreu Parra

Fotos: Mingo Venero, Càritas diocesana de Barcelona

«Si no avancen els que estan pitjor, per molt que les dades agregades estiguin millorant, no podem afirmar que l'economia vagi a millor.» El Fòrum creient de pensament eticoeconòmic proposa un canvi de mirada a l'hora de mesurar el progrés de les societats, passant de fixar-se en la millora dels indicadors agregats (PIB, dades d'ocupació...) a posar l'atenció en allò que està passant amb els més desfavorits. I a Càritas ho tenen clar: «Estem sortint de la crisi per la porta del darrere», va dir el director de Càritas diocesana de Barcelona, Salvador Busquets, en la presentació de l'informe *Vides precàries. Quan la precarietat laboral ho envaeix tot*, el 24 de gener passat.

Per tant, si bé és cert que els indicadors macroeconòmics estan millorant, Càritas demana que posem la lupa sobre aquestes dades per descobrir una realitat silenciada: la taxa d'atur continua sent molt elevada per a un país industrialitzat i desenvolupat (un 12,5% a Catalunya, un 30,3% de joves, un 50% són aturats de llarga durada) i, a més, hi ha una elevada temporalitat i escassa durada en els contractes (el 91% dels contractes del novembre passat eren temporals i el 26% eren de set dies o menys). De fet, l'informe dels Estudis Econòmics de l'OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) del març del 2017 estira les orelles a Espanya i la situa entre els deu països amb els pitjors indicadors de qualitat de l'ocupació.

Això està fent consolidar d'una banda un gruix de treballadors que viuen per sota del llindar de la pobresa (salari inferior a 837 € al mes) —són els anomenats treballadors pobres—, el 12% a Catalunya, principalment dones, joves i persones d'origen estranger. I, d'altra banda, els sistemes de protecció social per a les persones aturades s'afebleixen (el 2007 la taxa de cobertura era del 71% i ha passat al 56% el 2017).

Ha arribat, per tant, el moment que la societat s'adoni que la precarietat laboral és un problema social i també de salut: «El debat de l'ocupació de qualitat és urgent i cal situar-lo al centre de les polítiques públiques, atès que les mesures de foment de l'ocupació realitzades, fins ara, han servit només per combatre les taxes d'atur, però no per generar ocupació neta ni per oferir un treball decent, que permeti a les persones viure dignament i fugir del cercle de temporalitat, parcialitat i baixos salaris», sosté la Taula del Tercer Sector Social al seu informe *Ocupació de qualitat*:

Càritas proposa als serveis públics d'ocupació que puguin fer el mateix que en el seu programa Feina amb Cor per establir trajectòries laborals i posar fi a la precarietat.

resposta al fenomen dels treballadors pobres.

Precarietat encarnada

L'informe mencionat de Càritas fa un esforç per visibilitzar la duresa i la injustícia de les situacions de precarietat laboral que viuen persones concretes en incorporar els testimonis i les conclusions de quatre grups de discussió amb 35 persones ateses per l'entitat. «He treballat de cambrera d'hotels on has de fer 10-12 minuts per habitació, que ha de quedar perfecta per a l'arribada del nou turista, i pagues 2,50 € l'hora. També he netejat oficines, fruiteries, restaurants... a 5 € l'hora. Comprendran que és molt fort per subsistir, per poder continuar amb la vida aquí quan estàs tan sol», explica Clara Inés Penagos, de Colòmbia, que porta dotze anys a Catalunya i busca feina com a conserge.

Clara Inés és el clar exponent dels canvis que ha patit el mercat laboral i les trajectòries laborals com a realitat estable. Aquesta treballadora té experiència en encadenar contractes de dies i fins i tot d'hores, amb un sou molt precari. «El procés de contracció del mercat laboral i les diferents reformes han acabat per dinamitar l'antic model laboral basat en l'estabilitat de les relacions productives, i l'han substituït per un sistema molt flexible que busca l'optimització dels recursos, l'augment de la producció i el consum a gran escala de béns com a principal prioritat, sense tenir en compte els

SALVADOR BUSQUETS

«Estem sortint de la crisi per la porta del darrere»

TAULA DEL TERCER SECTOR SOCIAL

«El debat de l'ocupació de qualitat és urgent i cal situar-lo al centre de les polítiques públiques»

DANY PÉREZ

«La major dificultat que tinc és la meva edat. No s'em permet demostrar els coneixements que tinc»

perjudicis que puguin tenir per al conjunt de la societat», observa la Taula del Tercer Sector Social.

«La meua feina és ara aconseguir una feina. La major dificultat que tinc és la meua edat. No s'em permet demostrar els coneixements que tinc. Doneu-me l'oportunitat de treballar i a tots els que estan com jo. Estem a la recta final, necessitem una oportunitat. Vull ser un treballador, res més», reclama Dany Pérez, de l'Uruguai, 58 anys, en situació d'atur de llarga durada i que busca feina com a auxiliar de manteniment. En aquest cas, s'observa com l'anomenat «contracte social» s'ha desvirtuat totalment: ara ja no són els ocupadors qui ajuden a adquirir les competències necessàries, sinó que es fa recaure l'ocupabilitat sobre l'individu i les seves actituds i, per tant, se'l culpabilitza. De fet, l'OIT (Organització Internacional del Treball) apunta que el treball precari és «un mitjà utilitzat pels ocupadors per traslladar els riscos i les responsabilitats als treballadors».

Església pel treball decent

«Els pobres... apareixen en molts casos com a resultat de la violació del treball humà; bé sigui per l'atur o pel menyspreu del treball i els seus drets... L'Església està vivament compromesa en aquesta causa, perquè la considera com la seva missió, el seu servei, com la verificació de la seva fidelitat a Crist, per poder ser veritablement l'Església dels pobres» (*Laborem exercens*, 8).

«Repensar l'objectiu econòmic» des d'una òptica cristiana

«El principal objectiu econòmic de la nostra societat és el creixement econòmic.» La constatació del culte al creixement que observa el Fòrum creient de pensament ètico-econòmic és el punt de partida per proposar un canvi de paradigma: «Posar al centre del debat econòmic la persona suposa plantejar-se si la direcció que té l'economia és l'adequada i no considerar-la com inamovible o indiscutible», sosté aquest col·lectiu de dotze persones (economistes, filòsofs, politòlegs...) preocupats per l'economia i l'ètica que, a més, són creients i que acaba de publicar el document «Repensar l'objectiu econòmic».

El punt de partida d'aquest col·lectiu, promogut per Funderética i amb la col·laboració de la Fundació Foessa, són diversos principis d'arrel cristiana: el destí universal dels béns i la cura de la creació (que ja apareixen al primer capítol del Gènesi), el bé comú i l'opció preferencial pels més pobres. D'entrada, recorden que el PIB «és una unitat de mesura que no sorgeix de mesurar el nivell de benestar de les persones o de la societat, sinó tan sols el valor monetari de la producció d'un país en un any», que «no té en compte les desigualtats» i «no descompta les pèrdues de valor ja sigui per la depreciació dels béns que tenim o per la desaparició de recursos naturals».

En el document hi ha una molt seriosa deconstrucció i qüestionament del concepte *creixement econòmic* i recorden que «tenir-ne més només té sentit si s'aconsegueix que tothom tingui el suficient per viure i si això es fa respectant i tenint cura de la creació». En aquest sentit, la proposta es concreta en el fet que l'objectiu econòmic a perseguir «no ha de centrar-se tant en l'increment de la quantitat produïda com a garantir que totes les persones tinguin uns ingressos mínims dignes. Seria passar de "tenir-ne més entre tots" a "que tothom en tingui almenys el suficient"». El document pot consultar-se en línia a <http://funderetica.org/el-crecimient-no-puede-con-la-desigualdad/>.

Segons Càritas, el treball és la principal font de reconeixement social i personal i, per tant, caure en la precarietat és fer-se invisible per a la resta de la societat.

Sant Joan Pau II és un dels exemples de la importància que l'Església ha donat al treball, «com a lloc de desenvolupament integral de la persona i un element veritable de participació social», recorda Càritas.

Les idees clau de la Doctrina Social de l'Església i la veu alta i clara del papa Francesc respecte la prioritat de buscar l'accés al treball per a tothom —no ho oblidem, un dret humà fonamental— se centren en: la primacia del treball per sobre del capital, els béns i la tècnica; garantir el dret al treball en condicions decents, i l'evangeli del treball, entès com a dimensió espiritual i com a defensa i promoció de la vida.

«La vigència de la dimensió social de la fe és la porta oberta per realitzar l'evangelització del món obrer en la seva situació de sotmetiment al domini del capital financer amb les seves

JUAN FERNÁNDEZ DE LA CUEVA

«El món obrer, en la seva situació de sotmetiment al domini del capital financer, forma part del món dels pobres»

característiques: una de les quals és que forma part del món dels pobres», indica el director del departament de Pastoral Obrera de la Conferència Episcopal Espanyola, Juan Fernández de la Cueva.

L'empresa com a institució social

Per a la Taula del Tercer Sector és necessari «pensar el mercat de treball com una institució social i no merament com una institució econòmica, necessàriament normativitzat des d'un Estat que sigui mediador entre les orientacions empresarials i els treballadors. L'empresa, institució central del mercat de treball, no pot continuar actuant com una "màquina de vulnerabilitzar"», afirmen.

Per la seva banda, Càritas diocesana de Barcelona agrupa les propostes de solucions en tres blocs. Reforma i acompanyament que consistiria a incrementar el Salari Mínim Interprofessional als 1.000 € i en una nova reforma laboral que combini les necessitats de les empreses i els drets dels treballadors; millorar les prestacions (atur, desplegament complet de la Renda Garantida de Ciutadania); i un esforç legislatiu per evitar la irregularitat sobrevinguda d'immigrants.

Igualment, Càritas va oferir la possibilitat de replicar el seu programa Feina amb Cor, un model triangular pensat per a la gent que pateix pitjors condicions, basat en la intermediació i l'acompanyament social i laboral. Des de l'obertura d'aquest servei a finals del 2013, Càritas ha atès més de 5.000 persones de les quals gairebé 3.000 s'han inserit.

La precarietat segons Dorothy Day

Poverty and Precarity («Pobresa i precarietat») és el títol d'un assaig que la novaïorquesa Dorothy Day (1897-1980) va publicar el maig del 1952 al diari que ella mateixa va fundar, *The Catholic Worker*, una capçalera molt crítica amb les injustícies produïdes pel capitalisme. Aquesta activista social i anarquista cristiana és, doncs, la primera a fer servir la *precarietat* com a eina analítica que, en relació amb la pobresa, esdevé un punt de vista vàlid per tal d'ajudar les persones necessitades.

Day va viure l'esfondrament de l'economia nord-americana amb el crac borsari del 1929 i això la va portar a fundar una xarxa d'acollida d'indigents i persones empobrides, el *Catholic Worker*; a la pràctica tot un moviment de comunitats «compromeses amb la no-violència, la pobresa voluntària, l'oració i l'hospitalitat envers els sense-sostre, els immigrants, els malalts o els marginats», recorda la teòloga Teresa Forcades al llibre *Per amor a la justícia* (Viena Edicions, 2015). Aquest moviment continua vigent amb més de 200 comunitats.

«Les reformes laborals són un atemptat a la dignitat del treball i a la de Déu»

Juan Fernández de la Cueva, director del Departament de Pastoral Obrera de la CEE

Joan Andreu Parra

Aquest sacerdot de Madrid prové d'una família obrera d'un poble de la Manxa, ha estat missioner a Xile i consiliari de la GOAC, també ha tingut experiència com a delegat de Pastoral del Treball a l'arxidiòcesi de Madrid. Juan Fernández de la Cueva Martínez-Raposo dirigeix des del juny del 2015 el departament de Pastoral Obrera de la Conferència Episcopal Espanyola i amb ell dialoguem sobre els reptes del món del treball, la precarietat i la pastoral en aquest àmbit.

Vostè es ruboritzava davant del fet que s'ha «normalitzat» oferir i demandar treball en condicions «vergonyoses i humiliants». Per què s'ha rebaixat tant el valor del treball?

Perquè el capitalisme ha aconseguit reduir el treball a un element més del mercat. En aquest no és vergonyós ni humiliant comprar els tomàquets més barats. Al contrari, seria ximple no fer-ho. Els tomàquets no tenen drets. Si els tracto malament no és una vergonya ni una humiliació. Si els tracto bé és per l'interès que em serviran per al meu guany màxim. El papa Francesc anomena aquest mecanisme la idolatria dels diners que produeix la cosificació, entre altres coses, de la feina.

Davant d'aquesta situació, quina és la proposta de l'Església?

L'Església diu que el més valuós en el treball és que el fa un ésser humà. Un treballador val més que tot l'or del món, deia Cardijn. Aquest valor no l'hi atorga l'empresa o el títol del treballador sinó que l'ha concedit Déu a tota persona que fa alguna cosa pels altres. Aquest valor no es compra al mercat depenent de les fluctuacions dels salaris. Igualar treball a feina remunerada és una profanació de la dignitat humana. A més, per sobre de la seva feina, «la persona floreix en el treball» —diu el papa Francesc—, fa la seva vida, és la forma comuna de cooperar amb Déu en la perfecció de la creació de Déu.

Què aporta la iniciativa Església per al Treball Digne?

Aquesta iniciativa vol embarcar pastoralment tota l'Església en aquesta direcció i ho ha aconseguit en més de 30 diòcesis espanyoles. L'objectiu principal és incloure a l'agenda dels polítics i a l'agenda pastoral de les diòcesis la presa de consciència de la dignitat de la feina. L'Església ha fet gestos públics per reclamar la dignitat del treball i denunciar les condicions laborals inhumanes, i ha convocat els cristians a vetlles, eucaristies, taules rodones... Tot per manifestar que lluitar per les condicions d'una feina digna, tal com les defineix Benet XVI a *Caritas in veritate*, 65, forma part de la missió de l'Església.

Conferència Episcopal Espanyola

Juan Fernández de la Cueva és el director del Departament de Pastoral Obrera, el bisbe responsable del qual és Antonio Algora.

L'Església té cap paraula a dir sobre les reformes laborals a Espanya?

Les dues reformes laborals del 2010 i del 2012 van en la mateixa direcció, tot i que una sigui del PP i l'altra del PSOE: retallar els drets laborals. Només que l'última els amplia. Una de les mostres més cridaneres és facilitar els motius d'acomiadament fins al punt que l'empresa té l'autorització per fer això si preveu pèrdues, tot i que no estiguin reflectides en el seu balanç. Aquestes reformes per Decret Llei no van en la direcció d'aconseguir unes condicions dignes de feina, contravenen els Convenis de l'OIT (Organització Internacional del Treball) i ignoren la Llei Orgànica de Llibertat Sindical; però sobretot són un atemptat a la dignitat del treball i a la de Déu, perquè una fàbrica supertècnica no val el que val un treballador, segons la Doctrina Social de l'Església.

Què diria als empresaris catòlics sobre l'ocupació que generen?

Prenc la mateixa postura que el papa Francesc en la trobada de la Siderúrgia d'Ilva, a Gènova: el seu paper és imprescindible per donar dignitat al treball, ser empresari no és el mateix que ser especulador, ha de atorgar prioritat a les relacions de confiança abans que a les de competitivitat.

Històricament s'ha dit que l'Església havia perdut els obrers. Creu que aquesta distància s'ha reduït?

No, per diferents raons: els treba-

«El capitalisme ha aconseguit reduir el treball a un element més del mercat»

«L'Església diu que el més valuós en el treball és que el fa un ésser humà»

«Lluitar per les condicions d'un treball digne forma part de la missió de l'Església»

«L'empresari és imprescindible per atorgar dignitat al treball»

ons testimonials. Els líders, en general, han admès el sistema com un tsunami i, de fet, l'economia mana els polítics.

Pel que fa a la pastoral ordinària de l'Església, com la litúrgica, la catequètica, la social, la comunitària... no s'ha retallat la distància entre Església i món obrer, d'una manera semblant a allò dit sobre la societat civil.

Per on poden venir les solucions?

La causa i la pista de solució vindrà de revitalitzar la dimensió social de la fe com a terreny adobat per a l'encarnació en el món obrer. Si la dimensió social de la fe ocupés la importància de la dimensió litúrgica, o la dimensió catequètica i s'entrecreuessin entre elles, el treball no es valoraria com un apèndix en la moral de l'Església. Perquè la dimensió social de la fe és una opció cristològica, pertany al seguiment de Jesucrist.

Què vol dir evangelitzar el món obrer?

En el document de la Conferència Episcopal *La Pastoral Obrera de tota l'Església* s'afirma que existeix el món obrer tot i que ara tingui noves cares i s'hi defineix en què consisteix la seva evangelització. Fins i tot es marquen les línies d'acció, baixant a la tasca de tots els membres de la diòcesi, des del bisbe al darrer escolanet, passant pels consells pastorals parroquials. D'aquí neixen les delegacions o secretariats diocesans de Pastoral Obrera i el Departament de Pastoral Obrera dins de la CEAS.

lladors han perdut molta força en la seva consciència de món obrer fins al punt que avui consideren un insult anomenar-los «obers». Han perdut confiança que la unió fa la força i, a més, s'han quedat sense líders polítics o sindicals amb propostes alternatives de canvi, sempre amb algunes excepcions.

Francesc demana als consagrats que es deixin trobar per Jesús

Presideix la missa de la festa de la Presentació del Senyor

AICA
Ciutat del Vaticà

El papa Francesc va presidir el 2 de febrer la missa de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, en el marc de la festa de la Presentació del Senyor. En l'homilia, va instar els consagrats a fer memòria del seu encontre amb el Senyor.

Francesc va assegurar que «la vida consagrada neix i reneix de l'encontre amb Jesús tal com és: pobre, cast i obedient. Es mou per una doble via: d'una banda, la iniciativa amorosa de Déu, de la qual tot comença i a la qual sempre hem de tornar; de l'altra, la nostra resposta, que és d'amor veritable quan es dona sense peròs ni excuses».

El Papa va explicar que a l'Orient cristià aquesta festa rep el nom de «festa de l'encontre»: «És l'encontre entre el Nen Déu, que porta novetat, i la humanitat que espera, representada pels ancians al temple.» «Maria i Josep troben al temple les arrels del poble, i això és important, perquè la promesa de Déu no es realitza individualment i d'una sola vegada, sinó plegats i al llarg de la història», va afirmar.

El Pontífex va recordar als consagrats que «tot va començar gràcies a l'encontre amb el Senyor. D'un encontre i d'una crida va néixer el camí de la consagració. Cal fer-ne memòria», i va assegurar que «si ho

recordem bé veurem que en aquest encontre no estàvem sols amb Jesús; també hi havia el poble de Déu, joves i ancians, com en l'Evangeli».

«La vida frenètica d'avui porta a tancar moltes portes a l'encontre, sovint per la por de l'altre», va reconèixer el Papa i va advertir que viure l'encontre amb Jesús «és també el remei per a la paràlisi de la normalitat, és obrir-se a l'agitació quotidiana de la gràcia».

I una última recomanació: «Deixar-se trobar per Jesús, ajudar a trobar Jesús: aquest és el secret per mantenir viva la flama de la vida espiritual. És la manera de fugir d'una vida asfíxiada, dominada pels laments, l'amargor i les decepcions inevitables. Trobar-se en Jesús com germans i germanes, joves i ancians, per superar la retòrica estèril dels "vells temps passats", per posar fi a l'"aquí no hi ha res de bo".»

Jornada de pregària i de dejuni per la pau

Redacció / Ciutat del Vaticà

El Papa ha convocat una jornada de pregària i dejuni per la pau per al 23 de febrer davant les tràgiques situacions de conflicte que es prolonguen en diverses parts del món. «L'oferim de manera especial —ha subratllat el Pontífex— per les poblacions de la República Democràtica del Congo i del Sudan del Sud.» Hi ha convidat els germans i germanes no catòlics i no cristians perquè s'associïn a aquesta iniciativa segons les modalitats que considerin més oportunes. Francesc ha adreçat una crida urgent perquè tothom escolti el clam de dolor i d'angoixa i perquè cadascú es pregunti davant de Déu: «Què puc fer jo per la pau?» «Segurament podem resar, i no únicament —va apuntar—, però cadascú pot dir concretament "no" a la violència.» I va afegir que «les victòries obtingudes amb la violència són falses victòries», «mentre que treballar per la pau fa bé a tothom!».

Esperança per a l'Església a la Xina

Redacció / Ciutat del Vaticà

«L'Església a la Xina no pretén substituir l'Estat, sinó que desitja oferir la seva contribució serena i positiva per al bé de tothom.» És l'afirmació del cardenal secretari d'Estat Pietro Parolin, en una entrevista al diari *La Stampa*. «A la Xina no hi ha dues Esglésies, sinó dues comunitats de fidels que estan cridades a complir un camí progressiu de reconciliació vers la unitat.» No es tracta de mantenir un conflicte entre principis i estructures contraposades, sinó de trobar solucions pastorals realistes que permetin als catòlics viure la fe i prosseguir plegats l'obra d'evangelització en el context xinès específic. Sobre els nomenaments de bisbes que ha generat alguna polèmica, Parolin diu que «la Santa Seu coneix i comparteix els greus patiments que suporten molts catòlics a la Xina i el seu testimoni generós de l'Evangeli», i precisa que «la qüestió de l'elecció dels bisbes és crucial». «No podem oblidar que la llibertat de l'Església i el nomenament dels bisbes sempre han estat temes recurrents en les relacions entre la Santa Seu i els estats.» El purpurat manifesta la confiança que un cop considerat el nomenament dels bisbes, les dificultats que quedin no haurien d'impedir als catòlics xinesos viure en comunió entre ells i amb el Papa. Als catòlics xinesos el cardenal els diu que l'Església no oblidarà mai les proves i els patiments passats i presents.

Església en sortida

La postveritat en el nou Catecisme

Sembla que queda lluny aquella inquietud de Ponç Pilat tan clàssica i fundacional del pensament occidental sobre la pregunta sobre la veritat: *quid est veritas*?

En un món global articulat per ciutats heterogènies plenes de persones vestides amb les seves cultures no interessa la paraula «veritat», ni el pensament fort... sembla més fàcil per a la convivència un pensament homogeni i tebi, poc conflictiu, ben prim i volàtil.

El relativisme, crec, no és un problema és una perspectiva molts cops necessària. El problema és que no interessa cercar la veritat. La «veritat» ha passat pel mateix procés que la paraula «realitat»: tot ha esdevingut subjectiu i virtual. La línia d'allò real i virtual es difumina igual que la línia entre la veritat i la mentida. Un cop hem negat la possibilitat de concebre una realitat objectiva sembla que tot val.

Darrerament, en el terreny polític es parla sovint de la

postveritat, de totes aquelles notícies que no són certes però que van directament al sentiment modificant l'opinió pública. Exemples: frases del papa Francesc que mai no ha dit, vídeos falsos del Papa ballant salsa, rumors amb la informació no contrastada... Són projectils que van directes als sentiments i s'escampen viralment per la xarxa com una taca d'oli i la xarxa triga més de 12 hores a desmuntar una falsa notícia que ja ha arribat a milers de persones en segons.

L'Església està en el món, i ho pateix molt. Un bon cristià hauria de ser un amant de la veritat; en té propensió... Jesús és veritat, camí i vida. Potser, en un nou Catecisme s'haurà d'incloure un capítol sobre l'ètica de la veritat a l'era digital, remarcant el compromís cristià de no participar en els jocs mentiders de la postveritat, quan compartim irresponsablement, i sense voler, continguts mentiders a les xarxes socials.

Jordi
Sánchez
Torrens

Pelegrinatges 18

PELEGRINATGE A ÀVILA

Jubileo
teresiano
2017-2018

Del 12 al 16 de març

ALBÀNIA

Del 3 al
9 d'abril

Patrimoni iconogràfic del món cristià.

MADAGASCAR

A la recerca
del continent
perdut

Del 30 d'abril al 16 de maig

PEREGRINACIÓ A ASTÚRIES I PICOS D'EUROPA

Del 7 a l'11 de maig

PELEGRINATGE

A FÀTIMA

Del 8 al 10 de maig

ABRIL	PELEGRINATGE a XIPRE	11 al 18
	PELEGRINATGE a LOURDES	20 al 22
MAIG	ROMA Amb audiència Papal	15 al 18
JUNY	JAPÓ Imperi de l'Orient	31 maig al 11 juny
	SUÏSSA Alpina	
JULIOL	RUTA NABATEA PEL SUD D'ISRAEL	
	BRETANYA I NORMANDIA Fe i patrimoni	21 al 27
AGOST	ÍNDIA Colors del Rajasthan	
	TERRA SANTA	5 al 12
SETEMBRE	PELEGRINATGE A LA PULLA Pare Pio	
	L'UZBEKISTAN El llegat de Marco Polo	
OCTUBRE	SUD-ÀFRICA La nació dels mil colors	
	CALCUTA I BUTHAN Del somriure de santa Teresa	
	al País de la Felicitat	
NOVEMBRE	L'IRAN La Pèrsia Bíblica	
	LLUMS DE NADAL A NOVA YORK	
DESEMBRE	Pessebres dels ALPS ITALIANS	

Girona

Cent anys de Casals d'Estiu

L'any 1917, un seminarista inicià aquesta activitat educativa en el temps de vacances

J. Víctor Gay
Girona

«Els Casals són d'ahir però també d'avui i del futur.» Són paraules del bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, en inaugurar l'exposició que commemora el centenari d'aquesta iniciativa de l'educació en el lleure, i que clou els actes que s'encetaven a mitjans de l'any passat. Va ser en el decurs de les vacances escolars de l'any 1917 quan el seminarista Jaume Moret ofería activitats als infants fills de famílies treballadores que no podien quedar-se a casa i que es veien obligats a deixar al carrer els infants.

Als casals, l'estiu és diferent. Aquest és el títol de la mostra que es presenta a la Casa de Cultura de Girona i que serà itinerant per altres municipis del bisbat. A l'acte inaugural hi van ser presents el vicecalde de la ciutat, Eduard Berloso, i la diputada provincial, Maria Àngels Planas, que en la seva intervenció va destacar l'orgull que sentia per la que va qualificar de «denominació d'origen gironina dels casals». Per la seva part, el representant de l'Ajuntament va valorar la tasca educativa que es porta a terme des dels casals, «una responsabilitat que no ha de ser només de l'escola, els valors que transmet la família i els casals en el temps lliure, conformen el model educatiu del nostre país».

El bisbe Francesc va agrair aquesta llarga dedicació dels darrers cent anys, que han ofert centenars i milers de monitors que arreu del territori diocesà han dedicat generosament el seu temps, precisament en èpoques

de vacances escolars en la formació de generacions de gironins i gironines. Si actualment la Generalitat assumeix les competències dels casals d'estiu, el bisbe va recordar que són nombroses les parròquies que mantenen aquesta oferta de la qual es beneficien les actuals generacions.

Actualment, a la diòcesi, aquestes activitats es coordinen des de la Fundació Esplai Girona – Mare de Déu del Mont. El seu president, Pere Fanals, va agrair el suport que reben des de les

institucions que permeten optimitzar els recursos disponibles. A l'exposició també hi dona suport CaixaBank.

Exposició de la memòria

En l'estructura de l'exposició concebuda a l'entorn d'unes tendes de campanya realitzades austerament, es pot fer el seguiment cronològic dels Casals, a base de fotografies, dades, elements emprats en les activitats i testimonis bibliogràfics i musicals. També

s'han organitzat taules rodones i conferències a l'entorn de l'exposició.

Quan l'any 1917 es van començar els casals d'estiu, les noies no hi participaven. Ja en els primers anys vint del segle passat, nombrosos seminaristes s'afegien a Jaume Moret i es van oferir activitats fins a l'esclat de la guerra civil. No seria fins a l'any 1948 que es van reprendre les activitats. El darrer estiu es va superar la xifra de 25.000 participants en els casals, tant en els d'iniciativa pública com en els parroquials.

Àngel Almazan

Un moment de l'acte inaugural de la mostra «Als casals, l'estiu és diferent».

Un calendari de Quaresma del tot musical

V.G. / Girona

La Delegació episcopal de Mitjans de Comunicació Social ha publicat, un any més, el seu Calendari de Quaresma que, amb el tradicional format de bloc, s'enceta el Dimecres de Cendra, 14 de febrer, per culminar el diumenge de Pasqua de Resurrecció, el primer d'abril. El diaca Carles Sánchez és qui s'ha encarregat de realitzar el calendari. Ha escollit un fragment de lletres de cançons actuals que conviden a reflexionar amb un text del santoral que dominen els reculats, com sant Agustí o sant Gregori, però també d'altres de més propers: sant Joan Pau II, santa Teresa de Lisieux i santa Teresa de Calcuta.

Combinar lletres com ara «A tu que has trobat el senyal / d'una fe sense fi i un Déu / ple d'amor, d'un Déu / que t'assenyala el camí» (Guillermina Motta a la cançó *L'eternitat*), amb «La mesura de l'amor és estimar sense mesura», de sant Agustí, no és del tot fàcil. Aquesta alternança

Portada del Calendari de Quaresma d'enguany.

diària agermana Sopa de Cabra, amb la seva cançó *Camins*, quan diu: «Mai no és massa tard per tornar a començar, per sortir a buscar el teu camí», amb la reflexió de santa Teresa de Calcuta «La pau comença amb un somriure». Tot plegat és el resultat d'un treball acurat i precís que demana conèixer el panorama musical del país, amb el pensament de figures que són fites en el decurs mil·lenari de la vida de l'Església. Una bona feina.

En el calendari es recullen temes que han esdevingut clàssics: *Al vent de Raimon* o *Cal que neixin flors a cada instant*, de Lluís Llach, i altres de menys populars però amb un contingut esperançat, seria el cas de la cançó *M'aixeco*, de Dual Xock. Tot plegat permet revisar la trajectòria musical/espiritual a casa nostra tot fent camí vers la Pasqua.

El Calendari de Quaresma es pot trobar a la Llibreria Claret de Barcelona i a la Llibreria Diocesana de Girona, al preu de 2,5€.

El número 2.000 de «Catalunya Cristiana» en la celebració de sant Francesc de Sales

V.G. / Girona

El bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, va presidir la missa a la catedral en la festa de sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, inclosa en el programa d'actes d'aquesta diada que va organitzar la Delegació episcopal de Mitjans de Comunicació Social. Enguany es va convidar especialment el director de *Catalunya Cristiana*, Mn. Jaume Aymar, en la fita assolida pel setmanari, el seu número 2.000. Mn. Jaume va concelebrar amb el prelat, els canonges i també el delegat diocesà de Mitjans, Miquel Calsina. Tant en l'homilia del bisbe com en la pregària dels fidels es va fer memòria de la feina del setmanari, amb el desig que segueixi al servei de l'Església que és a Catalunya.

Barcelona

Les institucions catalanes davant la

Núria Caum, Joan Planellas, Jaume Aymar i Jordi Latorre analitzen la nova constitució

Biblioteca Pública
Episcopal del Seminari
Conciliar de Barcelona.

Carme Munté

Veritatis gaudium («L'alegria de la veritat») és el títol de la constitució apostòlica del papa Francesc sobre les universitats i facultats eclesiàstiques que pro-

mulga la nova normativa sobre els instituts d'estudi eclesiàstics. Davant de la nova constitució apostòlica hem buscat l'anàlisi de diferents responsables de centres d'estudi eclesiàstics de Catalunya.

L'aprofundiment existencial, el diàleg, la interdisciplinarietat, l'acció en xarxa... són criteris inspiradors que poden contribuir a envigorir la tasca dels instituts superiors de ciències religioses

NÚRIA CAUM

Cap d'estudis de l'ISCREB
(Institut Superior de Ciències
Religioses de Barcelona)

Una primera lectura del proemi de la *Veritatis gaudium* ens confirma en la tasca que anem duent a terme als instituts superiors de ciències religioses i ens esperona a aprofundir la nostra proposta acadèmica i a enriquir-la amb noves formes de servei a la comunitat eclesial i a la cultura.

El papa Francesc insereix de ple la tasca de les universitats i facultats eclesiàstiques i, evidentment, dels instituts superiors de ciències religioses, en la missió evangelitzadora de l'Església. *Veritatis gaudium* convida a revisar aquestes institucions per tal que siguin cada cop més instruments eficaços per a una Església en sortida cap a un món immers en una transformació radical davant la qual cal situar-se des del diàleg, l'acollida, la recerca conjunta...

A partir d'aquestes consideracions, el papa Francesc propo-

sa quatre criteris fonamentals. La Constitució assenyala, en primer lloc, que cal vetllar per l'aprofundiment integrador i existencial del missatge cristià. Ens diu que això només ho podem fer des de l'exercici del diàleg a l'interior de les institucions i amb el propi context tot afavorint una cultura de la trobada. En tercer lloc, ens anima a exercir la interdisciplinarietat amb saviesa i creativitat. Finalment, el quart criteri es refereix a la necessitat de «crear xarxes» entre les diverses institucions que promouen els estudis eclesiàstics i activar les sinèrgies amb altres institucions acadèmiques per tal d'afavorir la recerca conjunta en aquest món que és casa de tots.

L'aprofundiment existencial, el diàleg, la interdisciplinarietat, l'acció en xarxa... són criteris inspiradors que poden contribuir a envigorir la tasca que els instituts superiors de ciències religioses estan ja duent a terme en les diòcesis catalanes, atès que la seva missió sempre ha estat el servei eclesial de formació especialment adreçada a laics i laïques per a la missió eclesial i la seva obertura a la cultura.

El Papa demana una pluralitat de proposta d'estudis universitaris recollits harmònicament i dinàmicament en la unitat de la seva font transcendent, procurant garantir «cohesió i flexibilitat»

JOAN PLANELLAS

Degà de la Facultat de Teologia de Catalunya

Veritatis gaudium, d'una banda, confirma les disposicions que ja es trobaven en vigor en els moments actuals, oferint també aquells retocs que eren obvis des de l'entrada de les institucions acadèmiques pertanyents a la Santa Seu en l'Espai Europeu d'Educació Superior (Pla de Bolonya). D'altra banda, la novetat més important es troba en el mateix proemi del document, on el papa Francesc demana que els estudis de les universitats i facultats de l'Església rebin una renovació sàvia i valenta per col·laborar des del pensament a una transformació missionera del que ell anomena una Església «en sortida». En aquest marc, centrats en el cor de l'anunci de l'Evangeli i de la Tradició vivent que ens ha estat transmesa, el treball de les universitats i facultats de l'Església és cridat a promoure una cultura del diàleg i de la trobada, per a una veritable inculturació de l'Evangeli, donant resposta als desafiaments antropològics dels moments actuals.

A la *Veritatis gaudium* s'entrelluquen principalment dos desafiaments per als estudis teològics. El primer consisteix a cercar de superar tot «divorci entre teologia i pastoral, entre fe i vida», aspecte que «ha revolucionat en certa mesura l'estatut de la teologia, la manera de fer i del pensar creient», afirma el papa. Els estudis teològics no poden limitar-se a transmetre coneixements, competències i experiències;

sinó que, a més, han d'oferir eines intel·lectuals que puguin proposar-se com a «paradigmes d'acció i de pensament, i que esdevinguin útils per a l'anunci de l'Evangeli en un món marcat pel pluralisme ètic i religiós». I això ens porta al segon desafiament: convé crear una xarxa de treball i de col·laboració entre les diverses facultats i institucions docents de l'Església en el propi territori i amb connexions internacionals per tal d'oferir un treball intel·lectual més global i conjunt. És allò que el Papa, en el proemi del document, afirma com la «inter i transdisciplinarietat exercides amb saviesa i creativitat a la llum de la Revelació».

Per fer front a aquests desafiaments, a la nostra Facultat de Teologia s'ha creat la Càtedra de Teologia Pastoral «Arquebisbe Josep Pont i Gol» i, a més, la Facultat es troba integrada en el projecte més global de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, amb la complementarietat dels estudis de filosofia, història, art i arqueologia cristianes. Crec modestament que aquest projecte universitari es troba ben reflectit a la *Veritatis gaudium*. El Papa demana una pluralitat de proposta d'estudis universitaris recollits harmònicament i dinàmicament en la unitat de la seva font transcendent, procurant garantir «cohesió i flexibilitat» i en relació també amb el panorama actual «fragmentat i no poques vegades desintegrat, dels estudis universitaris i amb el pluralisme ambigu, conflictiu o relativista de les conviccions i de les opcions culturals».

«Veritatis gaudium»

apostòlica sobre les universitats i facultats eclesiàstiques

Claustre de l'edifici del Seminari de Barcelona.
Agustí Codinach

Aula Magna de l'Ateneu Sant Pacià.
Agustí Codinach

L'exposició de la teologia ha de tenir en compte la filosofia i la saviesa dels pobles investigant, triant i escollint amb cura els valors positius que es troben en les distintes filosofies i cultures

JAUME AYMAR

Degà de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull

La principal novetat de la constitució apostòlica és la seva oportunitat: Francesc diu que calia «una renovació sàvia i valenta» dels estudis eclesiàstics per la transformació d'una Església «en sortida». Això representa renovar la constitució *Sapientia christiana* sobre les universitats i les facultats eclesiàstiques que fou promulgada el 1979, aviat farà quaranta anys. Des d'aleshores ençà, tot ha evolucionat molt, han aparegut documents importants sobre la recerca de la Veritat que amplien i il·luminen els horitzons dels estudis de l'Església. Així, el 1998 Joan Pau II va promulgar la *Fides et ratio* sobre les relacions entre la fe i la raó. També cal tenir present l'anomenat Procés de Bolonya que el 1999 van signar els ministres d'Educació de diversos països europeus, un procés de convergència amb l'objectiu de facilitar l'intercanvi de titulats i adaptar el contingut dels estudis universitaris a les demandes socials, millorant la seva qualitat i la seva competitivitat.

tat: la Santa Seu hi fou admesa el 2003. El 2011 la Congregació per a l'Educació Catòlica va emetre una Declaració per la reforma dels estudis eclesiàstics en filosofia per assolir millor els objectius de la *Sapientia* i que l'estudiant arribés a una síntesi doctrinal sòlida i coherent.

La filosofia ha deixat de ser la serventa de la Teologia. La VG exposa la necessitat urgent de crear xarxes entre les distintes institucions que arreu del món cultivin i promoguin els estudis eclesiàstics i activar amb decisió les oportunes sinergies amb les institucions acadèmiques dels diversos països (n. 3). Les xarxes treballen en peu d'igualtat. La VG diu que la Veritat revelada ha de ser considerada en connexió amb els avenços científics del temps present, que la fe i la raó es troben en l'única veritat i que l'exposició de la teologia ha de tenir en compte la filosofia i la saviesa dels pobles investigant, triant i escollint amb cura els valors positius que es troben en les distintes filosofies i cultures (n. 71). A més es fa referència a la bioètica que des del 1979 ençà ha evolucionat notablement.

La constitució apostòlica ve a ser com la Llei Orgànica d'Educació Superior de l'Església catòlica per als seus centres d'Educació Superior, principalment universitats, ateneus i facultats eclesiàstiques

JORDI LATORRE

Director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco

La constitució apostòlica *Veritatis gaudium* (VG) ve a ser com la Llei Orgànica d'Educació Superior de l'Església catòlica per als seus centres d'Educació Superior, principalment universitats, ateneus i facultats eclesiàstiques. L'anterior constitució, de nom *Sapientia christiana*, era de l'any 1979; evidentment se n'havia de fer una altra de nova, que incorporés la normativa emanada amb posterioritat i també la normativa derivada de l'Espai Europeu d'Educació Superior (conegut com a Pla Bolonya) del que la Santa Seu és també signatària.

És per això que la VG presenta una actualització i sistematització de la normativa de gestió acadèmica eclesial. La VG estableix algunes novetats que afecten els cursos d'estudi, als títols, a les figures dels docents, i a les autoritats acadèmi-

ques... segons els criteris europeus. La principal novetat, però, afecta l'Agència per a l'Avaluació i Promoció de la Qualitat (AVEPRO en l'original italià), creada per Benet XVI el 2007 i que haurà de fer el seguiment de les institucions acadèmiques eclesials d'arreu del món. També dona pas, tot i que tímidament, a l'ensenyament virtual en aquest àmbit.

La VG no parla dels instituts superiors de ciències religioses, ni dels instituts superiors de les diferents ciències eclesiàstiques, com tampoc dels centres teològics o seminaris... totes aquestes institucions tenen normativa pròpia per part de la Santa Seu que, evidentment, caldrà anar adaptant als grans principis rectoris de la VG. En part, la normativa vigent per als instituts superiors de ciències religioses ja s'ha anat conformant en els darrers anys amb els criteris europeus i, per tant, es preveu que la nova normativa introduirà pocs canvis.

Barcelona

«Torno content al Marroc perquè aquella Església em va enamorar»

Cristóbal López, nou arquebisbe de Rabat

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El dissabte 10 de març, a les 10.30, a la catedral de Sant Pere de Rabat (Marroc), el salesià Cristóbal López (Vélez Rubio, Almeria, 1952) prendrà possessió d'aquesta diòcesi del nord d'Àfrica. No serà el seu primer contacte amb l'Església marroquina, perquè va estar vuit anys treballant a Kenitra (2003-2011).

Als 32 anys va demanar anar a missions i va ser destinat al Paraguai, on va passar 18 anys. «Va ser un temps molt fecund, en vaig gaudir molt, em vaig nacionalitzar paraguaià i vaig pensar a quedar-m'hi tota la vida», ens explica. «Allà tothom em coneixia... i tot d'una me'n vaig anar al Marroc, on jo no coneixia absolutament ningú i ningú no em coneixia.» El canvi de continent va ser un xoc molt fort: «Amb 50 anys començo, com un nen, a balbotejar un idioma que no és el meu, el francès; a intentar alguna cosa amb l'àrab, que vaig aconseguir molt poc... per a mi va ser un renaixement: fer-me nen, sentir que no tenia paraules... va ser una experiència extraordinària.»

Al Paraguai l'Església és «una taca d'oli que ha cobert tot el territori nacional, totes les capes socials, totes les institucions... tot és cristià», explica el P. Cristóbal. Al Marroc, la història és diferent: «Una altra cultura, una altra religió, una altra llengua, l'Església és petiteta, insignificant, sense poder, sense autoritat... ets estranger i aprens a valorar les coses petites. No pots parlar de Jesucrist explícitament, la teva evangelització no ha de ser amb les paraules, sinó amb testimoni. Va ser una experiència reconstituent i enriquidora per a la meua personalitat cristiana.» Recordant els seus vuit anys a Kenitra, el P. Cristóbal tanca els ulls i assegura: «Torno content al Marroc perquè aquella Església em va enamorar.»

L'Església marroquina per a nosaltres és una gran desconeguda, tot i que geogràficament no és tan llunyana. Una de les seves característiques és «la catolicitat», comenta el nou arquebisbe de Rabat, «perquè entre els agents de pastoral hi ha més de 40 nacionalitats, i entre els 20.000-25.000 cristians n'hi ha de 80 o 90 nacionalitats. La catolicitat està súper assegurada [riu].» Aquesta universalitat també es reflecteix en el clergat, que abans era quasi tot europeu i ara és sobretot africà, de països diferents.

Una altra particularitat de l'Església al Marroc és la mobilitat dels fidels. D'aquests, més de 20.000 cristians, «uns 5.000 o 6.000 cada any se'n van i en venen uns altres», ens il·lustra

P. Cristóbal López.

L'Església del Marroc és samaritana: no passa de llarg davant dels necessitats

davant dels necessitats. L'Església crea fraternitat, això és perquè som una minoria. Hi ha un sentiment d'acollida molt fort.»

Església en un món musulmà

El diàleg interreligiós és una experiència que marca profundament. I al Marroc l'Església exercita el diàleg amb el món musulmà contínuament. «A Espanya i a Europa crec que és molt necessari que això es conegui», apunta el P. Cristóbal. «El diàleg interreligiós no és qüestió d'asseure's al voltant d'una taula on discuteixen teòlegs», apunta. Segons aquest salesià, hi ha quatre nivells: «El més primari és el de la vida de cada dia: compartir la vida amb els veïns, treballar junts, divertir-se junts, crear amistats, llaços entre cristians i musulmans...; després ve el treball comú per les grans causes de la societat, que per a nosaltres és construir el Regne. Per exemple, lluitar per la dignitat de la dona, contra l'explotació i el treball infantil, lluitar pels drets humans, per la salut, per l'educació... hi pot haver projectes comuns en els quals coincidim...»

Un tercer nivell és «l'intercanvi del que cada un creu. No es tracta de discutir qui té raó, sinó d'escoltar-se i comprendre's, fer diàleg de fe. És difícil...; el darrer nivell és el místic, el religiós: pregar junts encara que cadascú pregui a la seva manera.»

Per a Cristóbal López, la tasca de l'Església «no consisteix només a tenir cura dels poquets cristians que hi ha, és treballar amb tot el món musulmà aquest diàleg interreligiós que es fa al carrer, a les cases, a les escoles, als hospitals, a les empreses i a les taules de diàleg que es puguin crear.»

Aquest salesià lamenta que l'Església del nord d'Àfrica ens sigui tan estranya perquè «és molt rica. Una de les coses que jo em proposo és ser pont entre l'Església del Marroc i l'Església d'Espanya, d'Europa o de Llatinoamèrica, en la mesura que pugui.»

El nou arquebisbe de Rabat encara no ha triat el lema episcopal, tot i que li ressona molt la frase «Vingui a nosaltres el vostre Regne». I això és el que ell vol: «Que al Marroc creixi el Regne de Déu. Un regne de justícia, de pau, de vida, d'amor, de veritat... l'Església al Marroc probablement seguirà sent insignificant, de tan petita que és, però significativa.»

Gràcies a «Catalunya Cristiana»

El P. Cristóbal aprofita l'ocasió per saludar els lectors de *Catalunya Cristiana*: «Em sento molt unit a aquest setmanari des del començament perquè, com a periodista i salesià, vaig crear l'oficina de premsa dels salesians a Barcelona. Jo enviava notícies a *Catalunya Cristiana* i cada mes les publicaven.» A més, explica, durant els seus 18 anys al Paraguai «vaig estar rebent gratuïtament el setmanari, gràcies a un apadrinament missioner. Vull agrair a *Catalunya Cristiana* que m'hagi estat alimentant eclesial i formativament sobre Catalunya i sobre l'Església durant tot aquest temps. Gràcies!»

el P. Cristóbal, «és una Església molt jove, molt canviant, molt mòbil... cada vegada has d'estar tornant a començar... però és bonic perquè no hi ha

l'encarcament d'altres llocs».

I encara podem apuntar un altre tret de l'Església marroquina: «És una Església samaritana, no passa de llarg

Rut, un relat fascinant de fe i humanitat (I)

Una pàgina de la providència de Déu

Un llibre breu i de bellesa humana i religiosa

L'obra bíblica que porta el nom de Rut és una de les més breus de l'Es-criptura: només 85 versets, repartits en 4 capítols. Malgrat això, sempre ha fascinat els lectors de la Bíblia. La gràcia i la simplicitat del relat, al costat de la noblesa i bellesa de la narració, en fan un dels llibres bíblics als quals es retorna sempre amb gust a causa del seu gruix humà, religiós i poètic; una autèntica perla de la literatura mundial.

El relat

La temàtica narrada al llibre de Rut és simple i articulada a la vega-da. L'arribada d'una greu carestia obliga Elimèlec a emigrar de Betlem, a Palestina, a les terres de Moab, a Transjordània, amb la seva família: Noemí, la seva dona, i els dos joves fills, Mahlon i Quilion. A Moab, regió pagana i odiada pels jueus, els fills es casen amb dues dones del lloc: Rut i Orpà. Passats deu anys, moren els tres marits: el de Noemí, el de Rut i el d'Orpà, per tant, resten només les vídues.

Enfront d'aquesta situació i per-què ha cessat la carestia a Palestina, Noemí decideix retornar a Betlem i invita les nores a reunir-se de nou amb les seves famílies d'origen. Orpà recull la invitació de la sogra Noemí. Rut, en canvi, no solament la refusa, sinó que tria amb totalitat la persona de Noemí: la seva persona, el seu futur, el seu poble, el seu Déu. I amb ella, amb Noemí, emprèn la marxa cap a Betlem, on hi arriben a començaments del mes d'abril. Per alleugerir la pobresa d'ambdues, Rut va a espigolar en un camp de Booz. En aquest, parent d'Elimèlec, Noemí reconeix la possibilitat, aplicant una norma jurídica del judaisme, de preparar un futur per a Rut. I així els fets fan que Rut, pagana de Moab, es casi amb Booz i d'aquest casament en neixi Obed, que entra en la genealogia fins al punt que, segons l'evangeli, condueix no només a David, sinó al Messies, que significa la felicitat de la mateixa Noemí.

Naturalesa del relat

Tal com l'articulació dels fets i la titulació dels seus diferents moments insinuen, en el text del llibre de Rut s'apleguen elements de caràcter diferent: històric, narratiu, jurídic, genealògic. Això fa que hom es preguntí sobre el gènere literari al qual s'ha d'adscriure el llibre de Rut.

La lectura atenta de l'obra porta a la conclusió que l'obra pertany al gènere literari històric i, en últim terme, al gènere literari d'una «història breu». Aquesta forma de narració es basa sobre una dada històrica essencial, però desenvolupa un missatge

«Rut als camps», pintura de Hugues Merle (1876).

Al llibre de Rut es retorna sempre amb gust a causa del seu gruix humà, religiós i poètic; una autèntica perla de la literatura mundial

Madrid

Campanya de Mans Unides

Redacció / Madrid

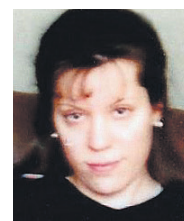
Mans Unides ha presentat la seva campanya «Comparteix el que importa» i que finalitza el trienni de lluita contra la fam (2016-2018) en el qual treballa per donar resposta a les causes i problemes que provoquen la fam al món. Per solucionar aquesta xacra, Mans Unides aposta per acompanyar els més pobres, reforçar el dret a

l'alimentació dels petits productors, contribuir al canvi cap a uns sistemes alimentaris més justos i educar per a una vida solidària i sostenible. En aquest 2018 Mans Unides se centra en tres qüestions: afavorir iniciatives que permetin l'accés als aliments per a consum humà i no per al benefici econòmic, impulsar sistemes de producció medioambiental sostenibles i plantejar propostes que evitin la

pèrdua i el malbaratament d'aliments. Mans Unides demana a l'opinió pública que comparteixi a les xarxes socials la realitat en la qual viuen centenars de milions de persones en un món en el qual, en el darrer any, s'ha incrementat en un 11% les persones que passen gana i demana a la societat que se sumi a la lluita contra la fam, la pobresa i les estructures injustes (#ComparteixElQueImporta).

Teresa Solà

Doctora en Teologia
Bíblica i en Filosofia

i respon a les necessitats i interessos del lector.

Missatge de l'obra

L'interès que desvetlla el llibre de Rut es deu no només al seu valor estètic i literari, sinó, sobretot, al missatge multiforme que transmet.

Si ens fixem en la temàtica historico-justificativa, ens trobem amb la figura de David, que a diferència del deuteronomista, presentava un David humà, pecador i bel·licós. En canvi, el cronista el dibuixa amb una aureola lluminosa, fent d'ell el governant de cor íntegre, el rei ideal. En la genealogia de Rt 4, 18-22, i com el cronista vol documentar clarament, David pertany a la tribu messiànica de Judà. L'autor presenta Rut com a plenament inserida en el judaisme, malgrat ser moabita.

Fent referència a Dt 23,4 («Els ammonites i els moabites no seran admesos a la comunitat del Senyor. Ni tan sols la desena generació dels seus descendents no hi seran admesos. Mai no hi seran»), un text que afirma com els jueus condemnen racísticament els moabites i ammonites a l'ostracisme, en temps del retorn de l'exili de Babilònia, Esdres i Nehemies (Esd 4-10; Ne 13,23-27) iniciaren una «purificació» ètnica d'Israel, declarant l'eliminació dels matrimonis mixtos, essent així que força jueus s'havien casat amb dones estrangeres (el llibre de Rut sembla distanciar-se d'aquesta tendència greument nacionalista i legalista, fent veure que fins i tot David tenia en Rut una ascendència estrangera).

Des d'un punt de vista teològic, el llibre de Rut és una pàgina de la providència de Déu: esdeveniments que tenen l'aspecte de pura coincidència són, de fet, obra de Déu. Els personatges que apareixen al relat són instruments que manifesten aspectes de la providència divina: la sol·licitud amorosa de Noemí; la generositat de Booz; l'amor i la fidelitat indefectibles de Rut. L'autor d'aquest relat expressa teològicament i socialment l'harmonia de la família, de la societat i de la natura, i proclama la dignitat de la dona, dibuixant la seva protecció jurídica i social.

Veu profètica

El Congo a punt del col·lapse

Pertanyo a una congregació missionera, que vibra amb la necessitat dels pobles als quals servim a diferents indrets del món. Darrerament estem molt preocupats amb les nostres comunitats de missioners i missioneres dels Sagrats Cors a Kinshasa, capital de la República Democràtica del Congo. Els nostres missioners, quan hi ha connexió i wifi, ens informen, ens envien fotos, algun vídeo de les últimes revoltes i també àudios. Tot molt casolà, però és l'única manera que tenim d'estar connectats permanentment al seu dolor, perquè el que són els mitjans de comunicació generalistes no ens ofereixen cap notícia. Per què no interessa el que hi passa? És utòpic pensar que les grans empreses de la comunicació es regiran algun dia per interessos diferents dels econòmics?

A la República Democràtica del Congo els soldats van reprimir a les misses del darrer diumenge de desembre la gent que protestava perquè el president Kabila vol canviar la constitució per continuar a la presidència. Un guió que ens sona també d'altres països. Molts ferits. L'Església parla de dotze morts. I aquí, què ens n'ha arribat? Ara mateix qui té l'autoritat moral en aquest país és la comunitat eclesial, que ha sortit al carrer per demanar realment democràcia i lluitar pels drets humans. El Congo està a punt del col·lapse. Tot i que els mitjans no en facin gaire cas, és bo que ens informem, que continuem atents al que passa, que interpel·lem a través de les xarxes socials... Qualsevol cosa menys la indiferència passiva.

El papa Francesc, durant l'Àngelus a la plaça Major de Lima, esmentava la situació del Congo: «M'arriben notícies molt preocupants des de la República Democràtica del Congo. Pensem en el Congo. En aquests moments... demano a les autoritats, als responsables i a tots en aquest estimat país que posin el màxim esforç per evitar tota forma de violència i cercar solucions en favor del bé comú. Tots plegats, en silenci, preguem per aquesta intenció.» Els nostres germans han acompanyat el poble en les manifestacions. Algun ha passat pel calabós. Però allà continuen, al costat del poble. Hem de pregar molt, però també exigir una informació a l'alçada del temps i d'una societat que s'anomena cada vegada més global pel que convé. Que els pobres siguin realment interès comú.

Fernando Cordero
Religiós dels Sagrats
Cors i periodista

La sal de la terra

Amor als qui no pensen com nosaltres

Qui estima Jesús el vol seguir i creu en el seu missatge, que Déu és pare, ens estima i vol el nostre bé. Dir-se cristià no és pertànyer a un col·lectiu determinat i practicar unes litúrgies externes, ans és amarar-se de Jesús i voler seguir-lo. La vida de Jesús, el seu compromís a favor dels pobres i marginats, la seva denúncia dels poderosos i dels qui s'aprofiten de la religió pels seus interessos va fer que l'agafessin, tot manipulant la gent que poc abans l'havia rebut i reconegut amb rams a Jerusalem, aconseguint que després el torturessin i el matessin a la creu. Però els seus seguidors més immediats el van notar proper, viu, ressuscitat, i això esperonà uns pocs a donar-lo a conèixer, fins avui. Jesús ens diu que hem d'estimar fins i tot els enemics. Pregar pels qui ens odien. Avui que

estem vivint a Catalunya un procés d'autoafirmació i més de dos milions de persones reclamen la república independent, constatem com des de l'altra banda, en col·laboració dels mitjans estatals, el govern i oposició de l'estat llencen contra aquesta multitud insults, empresona i persegueix els seus dirigents, reprimeix amb sang el desig de votar, menteixen, etc. Seria fàcil considerar-los enemics i rebutjar-los i, pitjor, fer el mateix que ells. Però això no seria seguir Jesús, ni que es diguin els que ho fan cristians i vagin a missa, però els seus fets no ho avalen. Ni d'un costat ni de l'altre no s'ha d'actuar sense amor. Hem d'estimar el germà, el qui ens vol mal, pregar els uns pels altres, demanant la conversió i un comportament humanista i ètic, que ningú

no menteixi ni insulta, que tots defensin democràticament, transparentment, i amb amor, les legítimes conviccions. El que hi ha d'haver en tota societat madura i democràcia és llibertat per expressar i defensar opinions contràries. Això no és fractura social, com uns diuen, com no ho és que un fill pensi diferent del seu pare o mare, cosa molt freqüent, i per això no se'l deixa d'estimar. Hem celebrat la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians; un altre exemple de comprensió de les diferències, d'estimació mútua. Prego perquè el seguiment de Jesús prevalgui sobre interessos polítics o de grup religiós. La veritable fe es demostra amb les obres. Fem-ho. Si no odiam ningú, si estimem tothom, serem més feliços, que és el que Déu vol de nosaltres.

Joan Viñas
Director de l'Acadèmia
Mariana de Lleida

Mirada al món

Mont Carmel

De tant en tant la nostra comunitat salesiana de Jerusalem fa els exercicis espirituals al santuari de la Mare de Déu del Carme, al mont Carmel, a la ciutat de Haifa. Aquest santuari marià és molt conegut i venerat des de fa segles, centre d'una gran devoció a la Mare de Déu del Carme. Els pares Carmelites tenen cura de la basílica i, a més, ofereixen hospitalitat en el seu antic convent, adequadament modernitzat. Aquest any, a finals de gener, hi hem anat de nou. I entre les coses que he pogut fer en moments de lleure, ha estat copiar alguns noms i detalls de dues inscripcions sobre plaques de marbre que es troben al jardí del monestir. Es refereixen a un gran pelegrinatge de Barcelona que tingué lloc l'any 1931. Aquell any va ser cèlebre per al santuari i per a la mateixa imatge de la Mare de Déu del Carme. Els catòlics de la diòcesi de Barcelona volgueren

testimoniari la seva fe i devoció a Maria organitzant aquell pelegrinatge que va ofrenar a la imatge de la Mare de Déu i al Nen Jesús sengles corones de plata daurada, igual que el ceptre, també de plata, que Maria porta a la mà. Si s'observa bé, es veu que, a la corona de la imatge, hi ha gravat ben clarament l'escut de Catalunya amb les quatre barres. Tornant a les inscripcions sobre les plaques de marbre, vaig copiar alguns noms d'aquells catòlics que participaren en el pelegrinatge, entre ells: Consuelo Pascual de Martí-Codolar, Lluís Martí-Codolar, Consuelo Martí-Codolar, Àngels Martí-Codolar... que, a més de les corones i el ceptre, oferiren al convent un Via Crucis monumental amb les estacions fetes amb rajoles de València i amb un pòrtic d'entrada de pedra amb una imatge, del mateix estil, de la Mare de Déu

dels Dolors. Aquests noms, a nosaltres, salesians, ens resulten familiars i estimats, perquè eren de la família que hostatjà sant Joan Bosco quan vingué a Barcelona l'any 1886. Des de llavors, la família Martí-Codolar romangué molt unida a la persona del sant que morí a Torí dos anys després. Els germans Xavier i Àngels Martí-Codolar regalaren als salesians, anys més tard, la vil·la i els jardins que un dia visità el sant de Torí. Bonic de veure i de considerar una pàgina de la història de Barcelona arrelada en la fe catòlica i devoció mariana. De fet, el pelegrinatge de 1931 s'havia organitzat en commemoració del 15è centenari del Concili d'Efes, que va definir, l'any 431, la maternitat divina de Maria, és a dir, va afirmar que Maria era vertaderament Mare de Déu, essent la Mare de Jesucrist, Fill de Déu, que s'encarnà en el seu si per obra de l'Esperit Sant.

Joan Maria Vernet
Salesià des de Jerusalem

Punt de vista

Quim Banet Masuet

Vocal de Pastoral «Hospitalària»

Apropar-se al discapacitat i al malalt des de l'hospitalari

Des de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, som conscients que hi ha molta gent que pateix una discapacitat, una malaltia o que simplement es va fent gran, i això li comporta una dificultat en les relacions socials i en alguns casos de les relacions familiars.

Però, en la immensa majoria de les situacions, és admirable quan coneixes els pares, els marits, les esposes, els germans, els familiars i els amics, i descobreixes en ells una vida d'entrega profunda en l'altre i un donar-se absolutament per amor.

Des de la nostra humilitat, la família hospitalària intenta complementar aquest dia a dia del discapacitat i del malalt organitzant pelegrinatges a Lourdes, excursions, escapades i moltes altres activitats buscant sempre crear una relació d'amistat d'igual a igual. Les activitats que realitzem busquen la integració entre la persona amb poca mobilitat o el malalt i l'hospitalari.

A la nostra família tots som hospitalaris i el nostre objectiu és sempre l'entrega a l'altre. Quan anem de pelegrinatge a l'encontre de Maria cadascú aporta les seves aptituds i habilitats. Hi ha personal sanitari, tenim qui acompanya, qui vesteix els malalts, qui dona el menjar, etc. Fem moltes activitats diverses perquè tothom se senti a gust ajudant i desenvolupi el servei que més li agradi.

Els primers anys t'adones que

donar-se als altres complementa la persona, et fa sentir útil. Tots tornem contents d'haver compartit una petita part de nosaltres mateixos, sabem que hem fet un bé i n'estem satisfets.

Quan ja fa més temps que participes en les trobades descobreixes una veritat més profunda. No és l'hospitalari qui ajuda el malalt, sinó que és el malalt qui fa créixer l'hospitalari. El voluntari ajuda en les tasques ordinàries: vestir, menjar, passejar, etc. Però és el discapacitat el que t'ensenya a somriure quan tens dificultats. T'ensenya l'acceptació amb alegria. Allà descobreixes el veritable rostre de la felicitat i de l'autenticitat. La vida de veritat és

descobrir la grandesa de l'entrega en l'altre. Les limitacions físiques queden superades per l'amor i l'alegria del cor. Aquests petits moments són molt més importants que les coses superficials. Aprenem a valorar les petites coses i els petits progressos com a únics. És una escola autèntica d'aprenentatge de vida. Res és més important que aprendre a estimar, i és el discapacitat qui m'ensenya a estimar. Al seu costat aprenem el veritable sentit de viure.

Sant Bonaventura deia de sant Francesc d'Assís: «Tot i ser una persona inculta que no coneix res, que no té carrera, coneix Déu molt més que els savis i entesos, i és perquè l'estima molt més.»

del cor recte, dels manaments de la Llei, del Temple...

Aquest text del Siràcida —llibre de saviesa— tracta de les aparences enganyoses: «Un pobre, si és savi, pot anar amb el cap ben alt / i asseure's amb els homes importants. / No lloïs cap home per la seva bellesa / ni menyspreïs ningú pel seu aspecte. / L'abella és ben petita comparada amb els altres animals que volen, / però la seva mel és la cosa més dolça. No et vanagloriïs pels vestits que portes / ni t'enorgulleixis per haver tingut èxit, / perquè el Senyor actua de manera sorprenent / i ningú no pot preveure què farà. / Molts reieters han acabat seient a terra, / mentre un desconegut els prenien la corona. / Molts poderosos han quedat del tot deshonrats, / i homes famosos han caigut ens mans dels enemics.»

El fragment bíblic subratlla que el que en realitat compta en la persona és la saviesa del cor, que cal no judicar gaire de pressa els altres i que l'exterioritat, encara que ens diu coses dels humans, no és el fonamental.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Les aparences enganyen

Quan estudiava llatí i grec, havia hagut de traduir diverses faules que contenien grans veritats. Sempre pensava que tenien raó, però que els faltava evangeli. Restaven sempre en un pla humà. És clar, procedien de temps de paganisme, quan encara el Verb de Déu no havia estat enviat per donar-nos la dimensió cabdal de la mirada i el pensament cristians.

Recordo una faula que força vegades m'ha vingut a la ment. Un dia, una guineu xafardera entrà a la casa d'un còmic. Els actors antics actuaven sempre amb careta. L'animal es va anar passejant per la casa i va trobar les màscares de l'actor. Les va mirar una per una. En trobà una de preciosa. La va agafar i va exclamar: «Que n'és, de bonica,

però no té cervell!»

Les Sagrades Escriptures tracten sovint el problema de la bellesa interior. Especialment els llibres de Saviesa. Descriuen la bellesa de les virtuts interiors com a elements fonamentals de la persona. Per exemple, el temor de Déu és més gran que la bellesa. Hi ha unes maneres d'oferir les qualitats que integren la bellesa i que, al cap i a la fi, estan formades per les virtuts. No obstant això, l'Escriptura canta la bellesa de la creació, de la persona humana, de la bondat, del cel i de les muntanyes, dels animals domèstics i dels salvatges. Jesús mateix no defugirà pas valorar la bellesa de les flors, dels ocells, de les bones persones, dels camps de blats daurats,

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Afortunat

Va passar fa anys. Un noi va morir víctima d'un accident domèstic. Vam parlar amb el pare sobre la tragèdia. El dia de l'enterrament, en l'homilia, vaig dir que, quan el noi lluitava entre la vida i la mort, el seu pare hauria donat tota la seva fortuna per aconseguir la salvació del seu fill. Quan va acabar la cerimònia, enfadat, el pare em va dir que això no ho havia dit mai. Jo li vaig recordar el contingut de l'entrevista i em va recriminar: «Jo no vaig dir *fortuna*, només vaig dir *riquesa*. Soc ric, però no tinc fortuna.» Vaig lamentar els meus termes i li vaig demanar perdó. Vaig pensar, dins meu, que devia sentir-se molt afortunat perquè, amb un pis a la capital, tenia una segona residència a la urbanització. Comparat amb la majoria dels habitants d'arreu del món, posseïa, sens dubte, una fortuna. Em quedo per a mi la diferència entre *riquesa* i *fortuna*. Per això jo dic que soc afortunat.

Continuo amb el tema del matrimoni amb 13 fills descobert a Califòrnia. La prole tancada, lligada i encadenada, la desgràcia era desconeguda pel veïnatge.

Ningú no se n'havia assabentat. Estic segur que la majoria havia enviat missatges i fotografies a gent propera i llunyana. L'*smartphone* de cadascun el devien tenir ple d'imatges que mostraven impertinència a qui se'ls apropiava. Ensenya paisatges, festes, viatges. N'oculta la interioritat. També en l'àmbit familiar, regna la incommuniació. Un dia em va venir a visitar una família i vam compartir taula a casa. Hi van venir pares i fills. Ens sentíem feliços. Vivien tots en un domicili únic i viatjaven en un sol vehicle familiar. Com que sabia que eren una família cristiana, se'm va ocórrer preguntar als fills les raons de la seva fe. La resposta de tots quatre va ser preciosa. Passat un temps, el meu amic em va escriure i em va donar les gràcies. Ningú no els havia demanat mai tal cosa, ells tampoc no s'hi havien atrevit.

L'home té una tendència imperiosa a la comunicació, que no acaba d'aconseguir-la mai del tot. Aquesta disposició culminarà un dia en la trobada amb Déu (1 Jn 3,2) aleshores el veurem, ens veurem, i veurem aquells que van compartir el nostre amor. Mentrestant, hem de fer assajos.

Duen que la família de Califòrnia s'excusa dient que el pare preparava un *reality show*. Quina excusa posaran els veïns per explicar la seva indiferència?

Repeteixo com he començat: soc afortunat. Conservo l'amistat dels que van ser bons veïns dels meus pares fa 85 anys. Avui he rebut un correu ben cordial d'una amiga americana a qui vaig conèixer els dies de la guerra de les Malvines. No m'explica coses intrascendents, no m'envia cap fotografia. L'amistat, com l'enamorament, es pot iniciar en un instant. La fidelitat i la relació amable, pot i ha de durar sempre. Esmento aquests exemples per la seva singularitat, altres m'enriqueixen.

Maria va saludar i es va comunicar amb Isabel. Després d'uns anys, els fills de totes dues es van trobar, relacionar i es van completar.

ALS 39 PAÏSOS ON ÉS PRESENT L'ORDE S'HAN CREAT GRUPS

La resposta de l'Escola

Joves del grup «Mou-te» de l'Escola Pia de Sarrià.

Alumnes de l'Escola Pia de Puerto Rico.

Eduard Pini
Provincial de l'Escola Pia
de Catalunya

L'octubre de 2016, el papa Francesc va anunciar el tema a tractar en el proper Sínode dels bisbes: *Els joves, la fe i el discerniment vocacional*, que se celebrarà a la ciutat de Roma dos anys més tard, l'octubre de 2018.

De seguida vam tenir a les mans la carta que ens adreçava el 13 de gener del 2017. En ella convida els joves a «viure en sortida» per fer possible «una societat més justa i fraterna», tot denunciant les realitats de violència, prevaricació, injustícia i guerra que vivim, especialment a les «perifèries del món». Recordava el «sí» que van dir els joves a la Jornada Mundial de la Joventut de Cracòvia, quan els va preguntar si «les coses podien canviar». «Un món millor es construeix gràcies a vosaltres, els joves, que sempre desitgeu canviar i ser generosos.»

Amb aquestes paraules el Papa convidava a participar els joves de tot el món, creients o no, en aquesta dinàmica sinodal, i alhora presentava el document preparatori *Els joves, la fe i el discerniment vocacional*, amb tres gran apartats: a) els joves en el món d'avui; b) la fe, el discerniment i la vocació, i c) l'acció pastoral. El document es tanca amb un qüestionari general adreçat als joves de tot el món, i un altre grup de preguntes adreçades als joves de cada continent.

L'Orde de l'Escola Pia, en sentir la invitació del Sant Pare, vam veure clar que havíem de fer sentir la veu dels joves dels 39 països on som presents. Per aquest motiu el pare general, Pedro Aguado, va

convocar un sínode escolapi previ, amb el títol *Piarist Synod. Amb tu +*. Es tracta de la creació de grups de treball de joves i d'agents pastorals que treballen amb ells, a totes les demarcacions escolàpies, per respondre dos qüestionaris: un sobre la situació dels joves en el seu entorn i un segon sobre els joves en l'Església.

Aquest treball s'està realitzant a totes les entitats escolàpies del món. Un cop finalitzat el temps del treball en grups, es realitzarà una posada en comú de cada grup per demarcacions.

A casa nostra, aquesta posada en comú es realitzarà en una trobada que farem el dia 12 de maig a l'Escola Pia de Sant Antoni, a la qual hem convidat al bisbe auxiliar de Barcelona, monsenyor Antoni

L'Orde de l'Escola Pia, en sentir la invitació del Sant Pare, va veure clar que havíem de fer sentir la veu dels joves dels 39 països on som presents

Un cop finalitzat el temps del treball en grups, es realitzarà una posada en comú de cada grup per demarcacions, que a casa nostra serà el 12 de maig

El Sínode de l'Escola Pia s'ha celebrat en 39 països.

RUPS DE TREBALL DE JOVES I D'AGENTS DE PASTORAL

Pia al Sínode dels joves

Els joves han reflexionat a partir d'un qüestionari previ.

Vadell, amb la intenció de donar un caire més eclesial i de comunió a la nostra aportació. Tota aquesta feina serà coordinada per la Comissió del Piarist Synod a Catalunya.

Un cop fets els resums de cada demarcació, l'Orde convocarà set representants de cada regió per fer una trobada a cadascun dels cinc continents. En la trobada es faran els resums de les aportacions continentals, que seran enviades a l'oficina sinodal, com a aportació dels joves de l'Escola Pia. La trobada del Piarist Synod europea serà el mes d'agost de 2018, en un lloc encara per determinar.

Però això no acaba aquí. El Sínode dels bisbes es realitzarà l'octubre de 2018, i esperem que uns mesos després el Sant Pare publiqui les seves conclusions. L'any 2020, en una trobada mundial amb representants de tots els joves participants en el sínode escolapi, treballarem aquestes conclusions.

A nivell de Catalunya, el resum de les aportacions dels grups que hagin participat en la nostra demarcació serà lliurat al Capítol Provincial de l'Escola Pia de Catalunya, que se celebrarà el mes d'abril del 2019, com a material de treball de l'Àrea de Pastoral, del qual esperem que sorgeixin noves propostes fruit d'aquesta crida que ha fet el papa Francesc.

Tot aquest procés el podeu seguir amb més detall a <https://piaristsynod.escolapia.cat> en referència al Sínode català; i a <http://piaristsynod.org/> trobareu el web del sínode de l'orde escolapi, que també podeu seguir per facebook a <https://www.facebook.com/piaristsynod/> i per Twitter a @PiaristSynod.

Esperem que aquest sínode que ja hem iniciat amb il·lusió doni molt de fruit i que, un cop culminat, puguem repensar l'acció pastoral que fem a les entitats de la nostra institució i fer la nostra aportació a la crida del Papa.

Testimoni de 3 joves

Àngels Doñate

Hem volgut conèixer algunes de les respostes que els mateixos joves donen al qüestionari que els proposa el Sínode escolapi: un sobre la

situació dels joves en el seu entorn i un segon sobre els joves en l'Església. Aquest és el testimoni de tres joves estudiants de 2n de Batxillerat de l'Escola Pia de Sant Antoni de Barcelona.

MARTÍ ISIDRO

«No em sento gaire escoltat i comprès per l'Església»

Sovint no estem contents del món que ens han deixat i per això protestem. Com podem passar d'una cultura de la protesta a una de la proposta?

Per passar d'una societat de la protesta a la proposta, cal posar en marxa una educació que no creï desinterès polític en els joves i que els mogui a participar en la vida política i posar-se en la pell dels que estan pitjor per poder canviar les coses. A partir d'això, fer propostes, eliminar la burocràcia que endarrerix el progrés social. Una reforma des de baix per anar a millor. No només des dels partits polítics. Des de qualsevol institució o organització es poden canviar les coses. Aquest Sínode és una bona ocasió per escoltar els protagonistes per tal de fer propostes i projectes nous que poden canviar el que ens trobem.

Et sents escoltat i comprès per l'Església?

No em sento gaire escoltat i comprès per l'Església ja que la meua realitat respecte del tema religiós no és comparable a les grans estructures i organitzacions. Però trobo que aquest Sínode és una molt bona oportunitat per començar a escoltar petites comunitats que són la base de tot. Cal començar a crear aquests llaços i unir les bases amb les jerarquies.

ROSER TARRIDAS

«Donem classes particulars a nens refugiats de Síria»

Et relaciones amb joves que tenen una clara diferència amb tu per la seva religió, situació econòmica, cultural o origen? En cas afirmatiu, on? En cas negatiu, per què?

Em relaciono amb joves, nens més petits, que tenen una situació diferent, com alguns refugiats que venen de Síria, a través del Casal Educatiu de l'Escola. Voluntàriament els fem classes particulars i els acompanyem perquè perdin la por al nou país. La recompensa és mútua. Ensenyem però ens coneixem, els coneixem. I m'emporto el seu carinyo, emoció i les seves experiències. Comprendre altres realitats.

FERRAN AGULLÓ

«Els valors de l'Evangeli són universals»

Com podem millorar les relacions entre generacions? Què podem aprendre de les generacions més grans?

La manera de millorar les relacions de diferents generacions parteix del respecte i l'explicació d'experiències i interessos comuns. A partir d'aquí, la innovació i experiència que poden aportar joves i grans porta a una millor comunicació i més interès per part de les dues parts.

Fins a quin punt els valors de l'Evangeli ens acompanyen en el dia a dia o en les opcions de vida que anem prenent?

Els valors de l'Evangeli són els que em van transmetre a mi: la solidaritat, l'altruisme, la joia, l'alegria... Amb ells he fet la meua forma de vida i m'acompanyen en els grups on participo, en el dia a dia. D'una manera o d'altra els intento transmetre. Trobo que són universals, que tothom els té.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Presó preventiva

Resulta gairebé impossible caminar per Barcelona i no veure un llacet groc, encara que sigui pintat a terra, al costat de la frase «Llibertat presos polítics». Es refereix en aquest moment a Jordi Sánchez, Jordi Cuixart, Oriol Junqueras i Joaquim Forn. No són els únics presos preventius. N'hi ha dos més, també, que passen més inadvertits, Sandro Rosell i Joan Besolí, que fa gairebé nou mesos que són a la presó per presumptes delictes econòmics. I molts més. He llegit un text que m'ha fet pensar: «La presó preventiva —quan de forma abusiva procura un avançament de la pena, prèvia a la condemna, o com a mesura que s'aplica davant la sospita més o menys fonamentada d'un delictes comès— constitueix una altra manera contemporània de pena il·lícita oculta, més enllà d'un vernís de legalitat. (...) La qüestió dels detinguts sense condemna s'ha d'afrontar amb la cautela deguda, des del moment que es corre el risc de crear un altre problema tan greu com el primer, si no pitjor: el dels reclusos sense judici, condemnats sense que es respectin les normes del procés.» El seu autor no és ningú que porti un llacet groc a la solapa, ningú que sigui independentista, ningú que treballi en la redacció d'un diari, sinó el papa Francesc al seu discurs a una delegació de l'Associació Internacional del Dret Penal, pronunciat el 23 d'octubre del 2014. La seva anàlisi arriba a aspectes de gran actualitat. Només dues perles més: «Vivim temps en què, tant per part d'alguns sectors de la política com per part d'alguns mitjans de comunicació, s'incita algunes vegades a la violència i a la venjança, pública i privada, no només contra els qui són responsables d'haver comès delictes, sinó també contra els qui recau la sospita, fonamentada o no, de no haver complert la llei» i «no només es busquen bocals expiatoris que paguin amb la seva llibertat i amb la seva vida per tots els mals socials, com era típic en les societats primitives, sinó que a més d'això algunes vegades existeix la tendència de construir deliberadament enemics: figures estereotipades, que concentren en elles mateixes totes les característiques que la societat percep o interpreta com a perilloses.»

L'objectiu està clar: escapar, amb ajuda de la justícia. Els mitjans: presó preventiva, suspensió i inhabilitacions

Dues intervencions de polítics rellevants ofereixen claus per comprendre, en aquest cas, l'ús de la presó preventiva referida a líders catalans. Sáenz de Santamaría va dir a Girona durant la campanya electoral: «Qui ha fet que, avui dia, ERC —el PDCAT no, que ja no és el PDCAT, sinó que són Junts per Catalunya— i la resta d'independentistes no tinguin líders perquè estan escapçats? Mariano Rajoy i el PP.» L'objectiu està clar: escapar, amb ajuda de la justícia. Els mitjans: presó preventiva, suspensions i inhabilitacions de tot aquell que pugui exercir un lideratge. Alfredo Pérez Rubalcaba, a finals de gener, va afirmar: «L'Estat pagarà el cost de treure del mig Puigdemont.» No es mesura el cost. Sigui el que sigui. El preu pot ser la mateixa Constitució. Tot s'hi val, il·legalitat inclosa, per a l'Estat.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

El sol surt per als rics i per als pobres

Viure en comunitat suposa una riquesa que m'agradaria compartir amb els meus amics de *Finestra a la vida*: és la felicitat de viure entregats als germans que ens envolten, compartint les nostres preocupacions i les nostres alegries que aquesta dedicació ens suposa. Us ben asseguro que és la solució més coherent per crear un clima d'harmonia i felicitat que deixi de banda aquells petits problemes que suposa la convivència si la comunitat, la família o aquells que conviuen només es miren el melic.

La meva experiència és una espurna d'esperança en l'ésser humà, fins i tot en els més deseparats

Quan la vida s'entrega als altres i ells són el centre de l'existència comunitària, la felicitat s'instal·la en la vida d'aquells o aquelles que la formen. Tots i totes els que ho heu comprovat, em doneu la raó.

Aquesta setmana, en les nostres comunicacions d'allò que vivim cada dia, vull ressaltar dues coses: la que ens explicava una de les germanes i una altra de la qual jo vaig ser testimoni.

La nostra germana va arribar impressionada per una conversa que havia sentit ben a prop de casa, on habitualment es troben, a la cantonada del carrer, uns joves —segurament dels «ni-ni» (ni estudien ni treballen)— que es dediquen al tripijoc. L'escena era commovedora: un d'aquells nois plorava i confessava al company la seva impotència per deixar el que li està causant la ruïna, i l'altre l'animava, donant-li força i bons consells... Com podem ajudar aquesta joventut tan vulnerable en una societat en què sovint no troben oportunitats?

Però, no tot són angoixes i preocupacions en el món dels exclosos que ens envolta. La meva experiència —també compartida en la comunitat— és una espurna d'esperança en l'ésser humà, fins i tot en els més deseparats.

Era un matí esplèndid, amb un sol que convidava a seure i gaudir de la seva carícia. A la plaça de l'església de Santa Anna, uns quants aollits de l'hospital de campanya aprofitaven aquell regal de la meteorologia. Jo, al seu costat, gaudia també d'aquest parèntesi de l'hivern. De cop i volta, un d'aquells homes assegut a terra al costat de les seves pertinences, va aixecar els braços de cara al sol, i contemplant el cel blau i lluminós, va fer aquesta senzilla i encisadora pregària amb un to exultant: «Oh, Déu, tu sí que ets just amb tothom... El mateix sol el podem gaudir tant els pobres com els rics. Això no ens ho poden prendre.»

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Miquel Àngel Martín, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Antoni Coll, Fernando Cordero, Joan Guiteras, Joan M. Gutiérrez, Enric Lluch, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Consol Muñoz, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Eduard Pini, Quique, Francesc Raventós, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Jordi Sánchez, Lluís Serra, Valentí Serra, Teresa Solà, Sebastià Taltavull, Joan M. Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €

Gibraltar i Portugal: 135,01 €

Resta d'Europa: 213,25 €

Amèrica i Àfrica: 250,01 €

Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

La Quaresma, un temps per recentrar la nostra vida

El proper 14 de febrer s'escau el Dimecres de Cendra, que marca l'inici de la Quaresma. Uns dies abans que hi arribem, he recordat un article sobre la Quaresma que va escriure l'any 1993 qui fou bisbe auxiliar de Barcelona, Joan Carrera, que començava així: «Acabo de veure a la televisió un petit reportatge sobre el Ramadà amb imatges d'islàmics prostrats i amb una detallada explicació de les dificultats que tenen els seguidors de Mahoma que viuen aquí per agermanar el seu dejuni amb el nostre tipus de vida... Se m'ha acudit que potser també caldria un petit reportatge sobre la Quaresma per als cristians. N'hi ha tants que només se la miren des de la perspectiva del Carnaval!»

La dimensió penitencial està molt més estesa en el nostre dia a dia del que ens podria semblar. Quanta gent no fa grans sacrificis per mantenir la línia, o quanta gent no va al gimnàs per tenir un cos atractiu, o quanta gent no treballa i estudia hores i hores per assolir un reconeixement professional, o quants esportistes no porten la seva persona al límit per aconseguir un premi.

Nosaltres, els cristians, no ens estalviem aquest camí necessari per al creixement interior i personal.

Ara bé, hi ha un element fonamental que diferencia les nostres pràctiques penitencials de totes les altres; em refereixo a la finalitat amb què les fem. Sí, la nostra finalitat és *recentrar* la nostra vida a la llum de la nostra relació i seguiment de Jesucrist, deixant de banda tot allò que ens allunya d'aquesta meta. Durant el curs de la vida ens anem enganxant a moltes coses que ens van parasitant i que, tard o d'hora, comencen a fer-nos l'existència més feixuga, ens fan perdre el to vital i esperançat d'altres moments.

La Quaresma és, doncs, aquest temps de purificació per tornar al que és essencial en la nostra vida, per retrobar tot allò pel que, realment, val la pena viure sense perdre el temps en coses secundàries. Que bé ens va aquest temps de reorientació de la nostra vida!

I com fer-ho? Algunes de les eines que ens ofereix l'Església són la pregària i els exercicis espirituals, les litúrgies penitencials, les privacions voluntàries com ara el dejuni i l'almoïna, i la comunió cristiana de béns (CEC 1438).

Us convido i em convido a mi mateix a iniciar aquest temps de Quaresma amb molta força, conscients de tots els beneficis que pot tenir sobre la

nostra vida personal i espiritual. Per aquest motiu i com ja vam fer l'any passat, hem convocat tots els joves de la diòcesi el proper diumenge 18 de febrer a les 18.30 h, a la basílica de Santa Maria del Mar, a una trobada molt especial que culminarà amb la celebració de l'Eucaristia.

Si l'any passat va ser la creu de Lampedusa la que ens va presidir i vam poder venerar, enguany serà la creu de Mossul. Aquesta creu prové de l'església de Sant Simó de Bartella, als afores de Mossul (Iraq), destruïda per Estat islàmic, on el Nadal passat els cristians van poder tornar a celebrar l'Eucaristia. Una creu que malgrat el dolor i el patiment de tanta gent d'Iraq i Síria, ens ha de portar a l'esperança pel fet de recordar-nos que l'amor i el perdó acaben vençant l'odi i la violència.

Deia Benjamin Franklin: «Després de les derrotes i de les creus els homes es tornen més savis i més humils.» La creu és un misteri dolorós que quan ens arriba ens fa trontollar, però que portada de la mà de Crist és font de vida, de transformació. Acabo amb unes paraules de santa Rosa de Lima: «Fora de la creu no hi ha cap altra escala per on pujar a Déu.»

Germans i germanes, molt bon inici de Quaresma.

Joan Josep Omella
Omella
Cardenal arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

Depenen de nosaltres

Coincidències de calendari em porten a tractar avui de dues Jornades diferents però que tenen molt en comú. Són la dedicada a Mans Unides i a la Jornada Mundial del Malalt. El nexa entre les dues és que tant els pobres del món com els malalts necessiten que algú els ajudi. Requereixen solidaritat i depenen de nosaltres.

«Comparteix el que importa», diu el lema d'enguany de Mans Unides. I què és el que importa?: la dignitat de la persona. En ple segle XXI milions de persones pateixen fam i fins i tot en moren.

No són éssers de llocs desconeguts, sinó de països situats a poques hores d'avió, habitants de la «casa comuna» en què s'ha convertit la humanitat per efecte de les noves tecnologies que permeten parlar del veïnatge universal; un llogaret en el qual hi ha de sobres mitjans per donar solució a la fam i

combatre amb notable eficàcia malalties comunes.

Unes persones d'aquesta casa comuna depenen d'unes altres. Ocorre al Tercer Món, però també en el nostre entorn immediat, sigui perquè no tenen el més necessari o perquè es troben malaltes. La jornada dedicada als malalts s'inspira aquest any en unes paraules de l'Evangeli. Són les que va pronunciar Jesucrist a la creu quan, dirigint-se a la seva mare, diu: «Aquí tens el teu fill», i mirant l'apòstol Joan: «Aquí tens la teva mare.» La Mare de Déu comença així la seva missió en la primera comunitat de cristians, i sant Joan representa l'Església, beneficiària de la redempció i de les cures maternals de Maria.

Sí, unes persones estan cridades en diferents moments de les seves vides a tenir cura d'altres o a deixar-se cuidar elles mateixes, en l'aspecte espiritual però també en els seus mateixos sofriments físics.

Aquesta vocació eclesial d'ajuda als malalts ha caracteritzat sempre l'Església, que ha estat històricament la que ha construït els primers hospitals —com el de Sant Pau i Santa Tecla a Tarragona— quan els governs estaven eren lluny d'instaurar un servei estatal de salut. Són molt nombrosos els fundadors d'institucions eclesials que han posat en peu comunitats religioses al servei dels qui pateixen problemes físics o psíquics, siguin ancians, persones discapacitades, malalts crònics...

En acabar les celebracions eucarístiques a l'Hospital Joan XXIII es resa una bonica oració en què s'evoca els malalts i els qui en tenen cura. En aquest sentit aprofito per expressar la meua gratitud a metges, infermeres, sacerdots, membres de la pastoral de la salut de les parròquies i als qui porten a la pràctica la idea que els nostres germans depenen de nosaltres.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

Inici

Edició digital 2015

Hemeroteca

Promocions

Aquesta Setmana

Església Catalunya

Església Espanya

Església Món

Vaticà

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

Lectures

Diumenge VI de durant l'any

Lectura primera

Lv 13,1-2.44-46

Els leprosos han de viure sols, fora del campament

Lectura del llibre del Levític:

El Senyor digué a Moisès i a Aharon: «Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin témer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots. Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!" Mentre el mal persisteixi són impurs, i han de viure sols, fora del campament.»

Salm responsorial

31

Feliç el qui ha estat absolt de la falta
i ha vist sepultat el seu pecat.
Feliç l'home a qui el Senyor
no té en compte la culpa,
i dintre seu ja no manté l'engany.

R. En vós he trobat el meu recer,
vós em guardeu del perill.

M'he decidit a reconèixer la falta,
no us he amagat més el meu pecat.
Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor,
M'heu perdonat la culpa comesa. **R.**

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor;
homes rectes, aclameu-lo. **R.**

Glòria Monés

Lectura segona

1Co 10,31-11,1

Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu

mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

Al-leluia

Lc 7,16

*Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta,
Déu ha visitat el seu poble.*

Evangeli

Mc 1,40-45

La lepra desaparegué i quedà pur

Lectura de l'evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, es presentà a Jesús un leprós, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Sí voleu, em podeu purificar.» Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.» A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

Consultori bíblic

Ignasi Ricart
Claretà i
biblista

Fora dels quatre evangelis, quines fonts més parlen de Jesús?

El Concili de Trento va establir que els evangelis de Mateu, Marc, Lluc i Joan són inspirats i ens aporten les dades històriques de Jesús de Natzaret, que va viure, morir i ressuscitar. Des del temps de Jesús, predicador de la Bona Notícia, que anomenem *kerigma*, fins que l'Evangeli va anar fermentant en les comunitats cristianes, van passar una trentena ben llarga d'anys. En una primera etapa, és l'etapa de la predicació de Jesús en la qual proclama la Bona Notícia del Regne de Déu. En una segona etapa, Jesús passa de ser predicador de la Bona Notícia a ser el contingut de la Bona Notícia: és el Jesús «predicat». En una tercera etapa, s'escriuen els quatre evangelis que recullen l'Evangeli com a *kerigma*, proclamació joiosa que converteix les comunitats en missioneres, portadores de la Bona Notícia.

A part dels quatre evangelis canònics, els Fets dels Apòstols, sant Pau i la resta del Nou Testament, reconeguts com a inspirats a totes les esglésies cristianes, hi ha referències històriques no cristianes jueves (Flavi Josep) i romanes (Tàcit, Suetoni i Plini el Jove) i, no cal dir també els evangelis apòcrifs, que també aporten dades que il·luminen i confirmen la vida de Jesús de Natzaret com a personatge històric. Dades totes que cal passar pel sedàs de la crítica històrica. Tot plegat, són les referències històriques no cristianes que complementen els quatre evangelis i la resta dels llibres del NT.

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Jesús s'aïra contra el leprós perquè el vol comprometre

El relat marquès és desconcertant: «Acudeix a ell un leprós.» Un malalt de lepra tenia prohibit d'apropar-se a ningú. El nostre no és un simple leprós; ha estat declarat leprós perquè no contaminés els altres amb la seva ideologia contrària a la Llei jueva. Acudeix a ell perquè sap molt bé que Jesús no creu en la Llei de la impureza legal. En tindria prou de no considerar-se impur, però vol que Jesús ho certifiqui. Per això li demana amb insistència: «Si tu volguessis, pots declarar-me pur.» És un deixeble que sap com pensa Jesús i pretén comprometre'l davant la institució religiosa. D'aquí la reacció aïrada de Jesús contra ell: «Aïrat, estengué la mà, el va tocar i li diu: "¡Ho vull, queda purificat!"» El text usual ha canviat benèvolament el verb *aïrar-se* per *compadir-se* d'ell, considerant que no era escaient que fes ús de la ira divina davant un simple leprós. El sentit profund de l'escena queda així igualit. No s'entén aleshores que Jesús «s'abalanci sobre ell i l'expulsi fora» de la seva comunitat. La duríssima reacció de Jesús només té sentit si es tracta d'un dels seus deixebles que havia pregonat arreu que Jesús no observava la Llei, com de fet ho palesa el seu gest d'estendre la mà i tocar-lo. No obstant això, Jesús no vol que es divulgui el seu gest i intenta evitar la confrontació amb les autoritats religioses: «Mira de no dir-ho a ningú; al contrari, ves-te'n, mostra't tu mateix al sacerdot i ofereix per la teva purificació el que prescrigué Moisès, perquè en tinguin una prova.» L'exleprós no farà cap cas de la cautela del Mestre i anirà pregonant i divulgant la seva dita. En conseqüència, ara serà Jesús qui no podrà entrar públicament en cap ciutat i haurà de restar fora, en llocs deserts, com si fos ell un leprós. Però la gent «acudia a ell de totes les parts». Notem l'ús del mateix verb *acudir* que obre i tanca l'escena. El leprós ha aconseguit el que pretenia, però la gent lliure ha comprès el sentit del gest de Jesús.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC B; FERIA II) Temps de durant l'any i de Quarema
(SALTERI: SETMANA 2)

FEBRER

11. DIUMENGE

Diumenge VI de durant l'any, Verd. Lectures: Levític 13,1-2.45-46 / Salm 31 / 1 Corintis 10,31-11,1 / Marc 1,40-45
SANTORAL: Mare de Déu de Lourdes. Desideri, b.; Eloïsa, vg.

12. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 1,1-11 / Salm 118 / Marc 8,11-13. Barcelona: Santa Eulàlia (S), Vermell.
SANTORAL: Benet d'Anià, ab.; Damià, mr.; Gaudenç, b.; Humbelina, viuda; beat Reginald d'Orleans, prev.

13. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: Jaume 1,12-18 / Salm 93 / Marc 8,14-21
SANTORAL: Benigne, prev. i mr.; beata Cristina de Spoleto, rel.; Gregori II, p.; beat Jordà de Saxònia, prev.; Maura, mr.

Comença el temps de Quaresma

14. DIMECRES

Dimecres de Cendra, Morat. Lectures: Joel 2,12-18 / Salm 50 / 1 Corintis 5,20-6.2 / Mateu 6,1-6.16-18
SANTORAL: Antoni, mr.; Ciril i Metodi, b.; Valentí, prev. i mr.

15. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 / Lluc 9,22-25
SANTORAL: Claudi de la Colombière, prev.; Faustí i Jovita, mr.; Geòrgia, vg.

16. DIVENDRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 58,1-9a / Salm 50 / Mateu 9,14-15
SANTORAL: beat Joan de Sant Domènec, mr.; Juliana, vg. i mr.; Porfiri, mr.

17. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 58,9b-14 / Salm 85 / Lluc 5,27-32
SANTORAL: Aleix Falconieri, fund.; Ròmul, mr.; Silví, b.

El sant

Per Eduard Brufau

Sant Benet d'Anià

La vida monàstica a Occident ha conegut èpoques d'esplendor, però també moments de decadència. En aquestes situacions més difícils sempre hi ha hagut persones que han maldat per revitalitzar el monaquisme i tornar-li l'ardor primigeni. Un d'aquests reformadors va ser sant Benet d'Anià (750 – 821).

Fill d'uns nobles visigots del Llenguadoc, es va formar a la cort de l'Imperi franc i va lluitar a l'exèrcit. Però insatisfet d'aquesta vida mundana va entrar en un monestir de la Borgonya, del qual va ser abat. Al capdavant de la comunitat va voler aplicar una vida més austera i senzilla per a tots els monjos, però la iniciativa va ser mal rebuda. Llavors, desitjós d'una vida més ascètica, va fundar un monestir nou a Anià, prop de Montpeller, i la comunitat aviat va créixer amb moltes vocacions. Encara va fundar un altre cenobi prop d'Aquisgrà, on va passar la resta de la seva vida. La reforma de sant Benet d'Anià va tornar a la vida benedictina de tot l'Occident l'esperit original de pregària, treball i senzillesa de vida.

Benedicció d'una nova escola

Ja sabem que les benediccions són accions litúrgiques de l'Església. Avui em vull centrar en la benedicció d'una nova escola, i transcribo les paraules d'una nota explicativa que el Benediccional inclou abans del ritu de la benedicció. Ens diu que «l'Església sempre ha manifestat un interès especial per les escoles, tant les de grau inferior com les de superior, perquè s'hi obre l'esperit dels deixebles fins a arribar a una educació eficaç. Això serveix especialment per a aquelles institucions catòliques en què els adolescents i joves tenen la possibilitat d'adquirir una cultura i una formació humana, alhora que es fan receptius a l'esperit de l'Evangeli.» En les paraules que pronuncia el celebrant (prevere o diaca), als educadors cristians se'ns atorga una gran responsabilitat, ja que hem d'ensenyar «a conciliar, com cal, la saviesa humana amb la veritat evangèlica». D'altra banda, els nostres alumnes han de descobrir en nosaltres «la presència de Crist Mestre» i, a la vegada, els hem d'ajudar «a ser persones preparades i aptes

per il·luminar i ajudar els germans». És a dir, els educadors no hem d'impartir, únicament, coneixements, sinó que també tenim com a missió formar-los en valors, actituds, comportaments... i fer-los aflorar tot allò de positiu que tenen, per tal d'ajudar-los a ser persones íntegrament formades. La lectura de la Paraula de Déu (Mt 5,1b.2.13-16: Vosaltres sou la llum del món) que proposa el benediccional, és molt adequada per referir-la als educadors, perquè se'ns demana que siguem llum per als que joves que tinguem a les aules. Però una llum que il·lumini les «bones obres» que han de sortir de nosaltres; «bones obres», conseqüència de la nostra vivència interior, arrelada en la nostra fe, els valors evangèlics i humans, la nostra missió d'Església... i, per tant, tot això s'ha de veure reflectit per mitjà de les nostres actituds i comportaments (que han de servir de referència als nostres alumnes), per poder arribar a ser aquella «llum» que Jesús ens demana que siguem.

El que no pot faltar mai a un educador és la bona disposició per actuar com a «llum» de referència per als alumnes, dels que hem d'aconseguir que siguin «persones preparades i aptes per il·luminar i ajudar els germans», però abans han de veure aquestes mateixes qualitats en els seus professors, com a persones que els il·luminen i ajuden. I conclou amb la pregària que s'adreça al Senyor en la benedicció de la nova escola:

Senyor, Déu totpoderós,
escolteu les nostres súpliques
i feu que aquesta casa,
dedicada a la formació humana dels joves,
al progrés de la ciència
i a l'adquisició de nous coneixements,
sigui un lloc en què deixebles i mestres,
instruïts amb paraules de veritat,
segueixin els ensenyaments de vida cristiana
i s'esforcin per unir-se de tot cor
a Crist, l'únic Mestre.

Consol Muñoz
Superiora general
de les Franciscanes
Missioneres

Obra de teatre

“Pobrecito - Francisco de Asís” de Mariano Moro

Des d'Argentina ens arriba aquesta obra de teatre que narra, en llenguatge actual, la vida del sant d'Assís. Adreçada a tots els públics.

Diumenge 4 de març a les 17h.

**Lloc: Cripta de l'Església de Pompeia
(Av. Diagonal 450, de Barcelona)**

Organitza: Família Franciscana de Catalunya

Obra de teatre

«Pobrecito-Francisco de Asís», de Mariano Moro

Marta Palau

1. Francesc d'Assís és un sant popular i entranyable, estimat per moltes persones que troben en ell la profunditat i senzillesa de l'evangeli. La seva fou una vida de fascinació per Jesucrist, per la petitesa i la pobresa, renúncia als diners i a la vida còmoda. La seva intimitat amb Déu el feia sentir-se criatura, fill estimat, germà de tots i de tota la creació. Un sant que ha deixat petjada en moltes persones i en molts àmbits: l'ecologia, la germanor amb els més necessitats, la pau, el diàleg interreligiós...
2. Són moltes les aproximacions que s'han fet a la seva vida a través de les arts: la literatura, el teatre, el cinema, la pintura... I una d'elles és l'adaptació al teatre de la mà de Mariano Moro, dramaturg argentí, que amb *Pobrecito-Francisco de Asís* ens narra, amb llenguatge actual, la vida del sant.
3. De gira per Espanya, ens arriba aquesta posada en escena. L'obra, adreçada a tots els públics, es representa només amb dos actors, un com a Francesc i l'altre que ar-

- riba a donar cos a 12 personatges. És un obra interactiva, dinàmica, i contundent en el seu missatge.
4. Ens transportarem a l'època medieval. L'obra comença en el moment en què Francesc rep la crida de Déu a fer un canvi de vida, de l'opulència a la pobresa. Veurem la transformació que van viure els que van deixar-se interpel·lar per ell: el seu pare, el bisbe, el leprós, el Papa, els seus germans de l'orde, el soldà de Terra Santa, els ocells, el llop, una noble dama... tots viuran una metamorfosi davant la seva presència, un incendi d'amor.
5. Trobades i diàlegs amb matisos lúdics, humorístics, poètics, filosòfics, religiosos i dramàtics, se succeiran dinàmicament perfilant aquest «joglar de Déu» que no deixà indiferents els qui va anar trobant pel seu camí.
6. El proper diumenge 4 de març, a les 17 h tindrem l'oportunitat de gaudir de *Pobrecito-Francisco de Asís* a Barcelona, a la cripta del convent dels caputxins de la Mare de Déu de Pompeia (Av. Diagonal, 450). És una activitat organitzada per la Família Franciscana. Us hi esperem!

Resultats de la Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona durant el 2017

Daniel Gil Solés, Helena Fàbregas Rebato i Imma Guzmán Fernández

La Biblioteca Pública Episcopal del Seminari de Barcelona tanca l'any 2017 amb un fons total de 360.507 volums, dels quals 226.163 ja estan disponibles al catàleg informatitzat, el que significa que gairebé un 63% del fons ja es pot consultar des del nostre catàleg. La Biblioteca ha estat oberta un total de 230 dies, i ha tingut unes 18.000 visites. S'han realitzat més de 4.000 préstecs i hi ha hagut 138 usuaris nous. En línies generals, aquests resultats representen una millora respecte del 2016; són uns indicadors positius que marquen una clara tendència a l'alça i que ajuden a posicionar la Biblioteca com un referent en el seu sector, especialment a la ciutat de Barcelona.

A més d'aquests números, aquest 2017 ha suposat per la Biblioteca l'inici del projecte *Apadrines?* (www.bibliotecae-piscopalbcn.org/apadrinament), que busca mitjançant aportacions econòmiques en forma de micromecenatge aconseguir els fons necessaris per a la restauració, la preservació i la digitalització del fons patrimonial i de reserva de la Biblioteca. Aquest projecte es

va iniciar el setembre del 2017, amb 5 llibres, tres manuscrits i dos incunables. En tan sols quatre mesos, s'han aconseguit tots els fons que feien falta per portar a terme la intervenció en els dos incunables, cosa que suposa un 40% d'assoliment dels objectius marcats. També s'ha aconseguit diferents aportacions per als altres tres llibres. En termes econòmics, la xifra aconseguida ha suposat un 32% del total que hi havia pressupostat en el projecte. A més, hi ha 23 padrins que s'han involucrat en l'apadrinament. Sens dubte, aquest projecte ha tingut un impacte molt important en la Biblioteca, sobretot pel que fa a la responsabilitat en la preservació del patrimoni bibliogràfic i cultural. També ha ajudat a visibilitzar més la Biblioteca i a difondre'n el seu fons.

El personal tècnic de la Biblioteca fa una valoració molt positiva d'aquestes xifres, que marquen una línia a seguir en els propers anys. D'una banda, en l'automatització de tot el nostre fons (juntament amb una catalogació més exhaustiva) i en l'ús de la Biblioteca; i de l'altra, en l'impuls, la consolidació, la millora i l'expansió de projectes de valor afegit, com sens dubte és l'*Apadrines?*

Sopars Alpha per a universitaris de Barcelona

Òscar Llena

Sopar, conèixer gent i intercanviar punts de vista i opinions. Aquests són els tres pilars del projecte Alpha, dirigit a universitaris. Vuit sopars, organitzats per la Delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona, són l'excusa perfecta per reunir estudiants universitaris, amb diferents i similars punts de vista i maneres de veure la vida, i fer debat sobre temes vitals, sovint relacionats amb la felicitat, el sentit de la vida o la fe. Tot i que pot semblar exclusiu, ja que ho organitza la Delegació juvenil de l'Església de Barcelona, no ho és en absolut. Aquest és l'objectiu, tractar temes fonamentals, del nostre dia a dia, des de totes les visions possibles, sempre

des del bon ambient i el respecte, però generant debat. Realment, una experiència enriquidora, per escoltar, ser escoltats, resoldre inquietuds i dubtes, i sobretot per aprendre d'un mateix i dels altres.

I és que, es tracta, al cap i a la fi, d'una reunió de joves, potser de diferents ambients, personalitats i creences, però amb un mateix objectiu: parlar i establir debat fins i tot amb algú antagònic. Òbviament, no estem parlant de preferències polítiques o d'equips de futbol, sinó de maneres de veure i concebre la vida des de diversos punts. Preguntes, opinions i xerrades acompanyen un sopar ple de bon rotllo i de relació amb gent d'ambient universitari, en una nit per recordar.

No he pogut riure

Per primera (i desitjo que darrera) vegada, no he pogut riure amb l'acudit gràfic de Quique, publicat en el número 2.001, de 28 de gener, de *Catalunya Cristiana*.

Una senyora hi diu: «No em sembla gens bé que la gent llenci aliments caducats a les escombraries», i una altra comenta: «Jo sempre els poso en un recipient perquè així és més fàcil recollir-los per als necessitats...»

No és de justícia ni de caritat que tranquil·litzem així la nostra consciència.

Les persones necessitades tenen tot el dret de menjar aliments de la mateixa qualitat que les persones amb recursos econòmics suficients. No els hem de donar aliments caducats, sinó que estiguin dins del període de validesa de les seves característiques nutricionals.

Donem als altres el que també volem per a nosaltres.

EDUARD ARRUGA i VALERI

Expresident del Banc dels Aliments de Barcelona

Resposta

Estic d'acord amb el que diu el senyor Arruga, però entenc que no ha vist la ironia de l'acudit. Precisament, el dibuix en qüestió denuncia el mateix, però buscant que siga el lector qui descobreixca i valore el fariseu comportament de la senyora.

És que si no, l'acudit es queda en tot el contrari que pretén denunciar l'autor: que existeix un cert tipus de societat hipòcrita, falsa i impostora que intenta justificar la seva mala consciència.

QUIQUE

Dibuixant d'humor

El Consultori

PREGUNTES I

RESPOSTES

SOBRE DOCTRINA

I MORAL

pel Dr. Joan Antoni Mateo

Autoritat

Com recuperar l'autoritat en la nostra societat? Quan jo anava a l'escola, els alumnes temíem els mestres, els sacerdots imposaven respecte, a casa te'n guardaves prou de no creure els pares... Avui sembla tot a l'inrevés. Com es pot educar sense autoritat? Jo crec que avui s'ha perdut. No sé si és una pregunta adient per a la seva secció, però m'agradaria que la tractés. Gràcies.

Em sembla una pregunta molt adient i força actual. Diu vostè que en molts àmbits, com a l'escola, s'ha perdut l'autoritat. Caldria matisar aquesta anàlisi. Vostè deu recordar la seva infantesa, on hi havia altres «mètodes» educatius. Potser el que s'ha perdut, i n'hem de donar gràcies a Déu, és un autoritarisme que ve a ser una pobra caricatura de la veritable autoritat. Casualitat o no, escric aquesta resposta en el dia de sant Joan Bosco, un sant molt estimat per a mi i a qui sant Joan Pau II va definir com a pare, mestre i amic dels joves. En la seva època, el mètode educatiu es basava força en el terror. Don Bosco sempre es va sentir inspirat per un somni que va tenir quan era petit i on es veïé intentant posar ordre i concert en un grup de joves eixelebrats que es barallaven entre ells. El sant recordava que ho intentava fer a base de cops de bastó i no se'n sortia. En aquell moment sentí la veu de la Verge Maria que li deia: «Joan, amb cops, no. Amb amor.» I Don Bosco portà a terme una veritable revolució educativa que perdura encara en els nostres temps. L'autoritat no exclou la disciplina però l'aplica amb caritat i amabilitat. Potser seria bo recordar que els contemporanis de Jesús s'admiraven perquè el Senyor «ensenyava amb autoritat» i no pas com els altres mestres de la llei. Jesús es feia escoltar, convencien. La seva autoritat provenia de la veritat i de la seva coherència de vida. Autoritat implica autenticitat, testimoni, passar al davant, estimar i no carregar feixugues càrregues sense implicar-se a portar-les. Com tenir autoritat? Predicant amb l'exemple, estimant, essent molt honest. Els alumnes i totes les altres persones sensates s'adonen d'aquesta autoritat que brolla de les persones autèntiques. Reflexioni des de la seva experiència i consideri quines persones han tingut més autoritat en la seva vida. De ben segur que no hi figuren aquelles persones que més cridaven, amenaçaven o castigaven sinó aquelles persones que l'han ajudat amb estimació i paciència a madurar i a aprendre a viure i que, si han hagut de corregir-lo, ho han fet amb estimació i un bon tarannà.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Enhorabona per aquesta fita

Tinc a sobre la taula els darrers exemplars de *Catalunya Cristiana*, i llegeixo que el propassat 14 de gener, s'hi publica una crònica de la nostra Coral de Santa Maria d'Igualada, amb motiu de la festa patronal. També m'adono que el setmanari ha arribat a l'edició bimil·lenària.

D'antuvi, la meua enhorabona per haver assolit la fita del 2.000. Un número rodó que avala una munió d'esforços i consecucions. Un servei necessari que és fruit d'un gran equip de persones que, setmana rere setmana, malden per oferir el batec eclesial del nostre país, amb il·lusió, esforç i generositat. El setmanari fa un servei importantíssim i ben efectiu, no ho dubteu. Endavant, doncs, en aquesta tasca i que aquest punt i seguit sigui una nova baula que consolidi aquesta realitat, tot fent camí cap a una nova fita. També us vull donar les gràcies en nom

propi i de la coral per la magnífica publicació de la crònica esmentada, tan ben compaginada i amb les fotografies corresponents. I aprofito l'avinentsa per saludar-vos amb l'afecte i simpatia de sempre.

LLEONARD DEL RIO CAMPAJÓ
President de la Coral de Santa Maria d'Igualada

Felicitats

Com a subscriptor de *Catalunya Cristiana* i oient fidel de Ràdio Estel, us vull felicitar pel número 2.000 del setmanari, i també per la nostra estimada ràdio. Aquests dos mitjans de comunicació ens fan molta companyia a moltes persones, grans o no. En un món tan estressat i sobrat de soroll, resulta un plaer poder gaudir d'una bona lectura setmanal, amb tranquil·litat, poder llegir escrits de persones que saben transmetre bons valors, i que donen pau al cos i a l'ànima. En definitiva, un setmanari i una ràdio, fidels a l'Evangeli, a l'humanisme cristià i al país que tant

estimem. Gràcies a tots els qui ho feu possible.

MIQUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ I FERNÁNDEZ
Tortosa

Dir la veritat

La veracitat és una virtut important i, sense ella, és molt difícil que els homes es relacionin i s'entenguin. Amb la veritat per davant és possible la comunicació i l'entesa entre les persones. No hi ha res més agradable que el fet de poder-nos refiar dels altres. I sobretot de la família. Avui dia, això no està de moda. La política utilitza constantment les mitges veritats com a estratègia i així acabem per no creure'ns res.

Per conuiu cal tenir confiança recíproca. La mentida i la dissimulació no aconsegueixen comunicar-se amb els altres. Ens podríem esforçar una miqueta per tenir la valentia de ser més veraces?

M. ANTONIA RAURELL SANCHO
Barcelona

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

Monacat femení de Santa Maria de

Nou espai museístic al monestir cistercenc

El nou espai museístic compta amb tres audiovisuals i es va inaugurar l'estiu passat.

Eduard Brufau

Fotos: Marc Vila

Europa és Europa gràcies als monestirs. Durant molts segles els monjos i les monges van evangelitzar i reevangelitzar tot el continent; van llegir, transcriure i difondre les obres dels Pares de l'Església; van fer el mateix amb tota la cultura clàssica i especialment amb la filosofia grega; van conrear pacientment noves terres perquè donessin bons fruits; i també van atendre els fidels davant de la indigència de l'esperit i del cos mitjançant el guiatge espiritual i la guarició de malalties. El monacat europeu va ser el responsable que malgrat els profunds canvis socials, econòmics i polítics hi hagués una continuïtat, i no pas un trencament, pel que fa a la fe, la cultura i la mateixa vida de les persones.

Per fer-se una bona idea del paper central dels monestirs al llarg de la nostra història és imprescindible visitar l'espai museístic del monestir cistercenc de Vallbona, *Santa Maria de Vallbona; el monacat femení*, inaugurat l'estiu passat. El projecte d'aquest espai visitable s'ha pogut realitzar gràcies a Caixa Bank, que

patrocina el programa Patrimoni en Acció, del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. «L'any 2017, després de reiterades peticions nostres per dur a terme aquest projecte, ens ho van concedir», explica la mare abadessa de Santa Maria de Vallbona, Anna M. Camprubí. I afegeix: «Amb el nou espai *Santa Maria de Vallbona; el monacat femení*, la comunitat del monestir cistercenc de Santa Maria de Vallbona ens sentim ben reflectides en el nostre dia a dia; és el que es cossa i es gaudeix en el conjunt dels tres audiovisuals de l'espai museístic.»

La germana Sara ens fa de guia i ens acompanya pel claustre fins a una porta. Abans d'entrar ens explica que «aquesta estança era el dormitori medieval de la comunitat. El teníem en desús des de feia temps, i amb el nou condicionament museístic ha recuperat l'esplendor original». Quan la nostra acompanyant obre els llums de la sala ens adonem que som en un espai auster i alhora molt noble; uns grans arcs que van de paret a paret se succeeixen rítmicament i confereixen harmonia al conjunt de l'espai, que és d'una gran diafanitat. Com també passa als amplis dormitoris de Poblet

MARE ANNA M. CAMPRUBÍ

«Amb el nou espai la comunitat del monestir cistercenc ens sentim ben reflectides en el nostre dia a dia»

GERMANA SARA

«L'antiga farmàcia sobretot era un servei obert a tota la gent de la comarca i de més enllà»

o de Santes Creus, aquí les pedres destil·len l'esperit ascètic del Cister.

«Scriptorium» i farmàcia

La banda sud de la sala reproduïx l'antic *scriptorium* de Vallbona. Rere els vidres d'uns armaris i escriptoris de fusta s'hi exposen alguns dels llibres elaborats per les monges cistercencs al llarg dels segles. La germana Sara ens n'assenyala un: «Es tracta d'un còdex del segle XIII, que conté totes les cartes que sant Bernat de Claravall va escriure a la seva germana Humbelina.» Ens fixem en el text, d'una lletra gòtica curosa, nítida, que ens dona fe de l'atenció amb la qual les monges de Vallbona van copiar aquesta correspondència del pare del Cister, plena d'amor fraternal. L'antiga activitat escripturística d'aquest monestir té un valor especial perquè si bé els *scriptoria* eren habituals a les comunitats masculines, eren menys habituals a les femenines.

Ens crida l'atenció el bon gust dels mobles i el tractament càlid de la fusta. La germana Sara ens fa saber que són mobles nous fets per un ebenista imitant mobles antics del mateix monestir. Un audiovisual narra breument

Vallbona

Els pots antics recorden la importància de Vallbona en el camp farmacèutic.

la història de Vallbona i completa l'explicació del funcionament de l'*scriptorium*; ens informa de l'interès que van tenir les diferents abadesses al llarg de la història per preservar i classificar les veritables obres d'art que sortien de les mans de les filles de sant Bernat.

Passem ara a l'ala nord del dormitori, que es troba amagada rere una cortina on s'hi projecten unes paraules de Jesús: *Infirmus fui et visitastis me* («estava malalt i em va visitar») (Mt 25,36). Quan la cortina es descorre davant nostre apareix una gran farmàcia monàstica: pots de ceràmica, morters, atuells per destil·lar, balances, pesos, manats d'herbes medicinals... A la nostra dreta veiem una col·lecció molt àmplia de pots antics de ceràmica; la majoria duen el nom de l'herba o la medicina: «Aquests són els pots de farmàcia més antics de Vallbona, daten del segle XV.»

Activitat farmacèutica important dins i fora del monestir

Una mica més endavant un armariet conté tot d'ampolletes i atuells de vidre, la majoria dels quals encara

tenen a dins algun producte medicinal. La germana Sara ens fa saber que la farmàcia de Vallbona havia estat molt important: «No només servia per atendre els problemes de salut de la comunitat, sinó que sobretot era un servei obert a tota la gent de la comarca i de més enllà. Els fidels que ho volien venien al monestir per trobar remeis als seus mals.»

Ens aturem un moment per fixar-nos en un segon audiovisual, aquest sobre el funcionament de la farmàcia. Una de les curiositats que s'hi expliquen és que a Vallbona es preparaven pastilles per combatre el mal de coll, i sembla que tenien molt d'èxit. Eren unes pastilles a base d'herbes, molt grosses, que s'havien de trencar en dosis més petites. Les monges les fabricaven amb uns motllos de fusta, alguns dels quals s'han conservat fins avui i estan exposats en aquest espai museístic. Ens hi acostem per contemplar-los i ens adonem que no n'hi ha cap d'igual, perquè cadascun té una decoració pròpia: una flor, una fulla, una estrella, una creu...

L'atenció sanitària que havia ofert Vallbona era elaborada, encara que acostumat a la medicina actual, l'antiga no ens ho sembli. El monestir

no només guaria els mals del cos, sinó també els de l'esperit. Qui hagi passat unes dies, o ni que sigui unes hores, acollit en una comunitat monàstica, haurà experimentat un alleujament de tot allò que l'oprimia. Ara potser els monestirs ja no tenen farmàcia pròpia, però continuen oferint a tots aquells que ho vulguin la guarició de

molts del mals de l'home contemporani. Al final de la visita al nou espai museístic de Vallbona recuperem la recomanació de la mateixa mare abadesa: «Si ho veieu, no quedareu defraudats, i el misteri de la vida monàstica que intentem viure des de la senzillesa i l'amor us commourà.» Certament, ha estat així.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Enraonar sobre el beat Pere Tarrés

Un cant d'infants en plena guerra

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de canonització del beat Pere Tarrés

Molts són els testimonis que en el procés que es va fer per demostrar la santedat del Dr. Tarrés afirmen que vivia constantment la presència de Déu. Així, per citar-ne alguns, recordem el que va declarar Mn. Josep Maria Bardés: «Parlant amb ell hom tenia la impressió que vivia constantment en la presència de Déu.» I també el que deixà escrit la Mercè Arnau, del grup de Sarrià: «Puc afirmar que a mi em feia la impressió de ser un home que vivia constantment la presència de Déu: era com una flama viva d'amor a Déu i que l'encomanava a qui s'acostava per parlar amb ell.» I la seva germana Francesca va afirmar: «El meu germà era una ànima enamorada de Déu; en les seves cartes, converses i en totes les seves actuacions reflectia sempre aquest amor. Recordo —afegia— que la meva germana Maria Salut, en ocasió d'una carta que vam rebre, em digué que en Pere semblava un boig d'amor a Déu.»

Però aquestes afirmacions queden corroborades en els seus escrits on aquest amor a Déu és omnipresent. Ell sap veure Déu a tot arreu i en tot-hom. Concretant-nos en el seu *Diari de guerra* trobem moltes descripcions de com les coses el porten a descobrir Déu i a lloar-lo. Per exemple, el dia 25 de juny del 1938, estant a Bordes de Cabriels, escriu: «He vist un prat formosíssim de flors. És una meravella. Flors de tons, de colors diversos, el groc, el lila, el rosa, el vermell, el verd, el blau, el blanc i la infinita varietat de matissos, abundant extraordinàriament. Quines flors més belles! El vent les fa moure. El prat m'ha semblat com un temple immens; cada flor com una ànima que es mou i es doblega a impuls de la Gràcia i que no fa altra cosa que la voluntat de l'Amor i que no viu per a res més i que cada floreta no té altra finalitat que agradar el seu voler. No desitjo res més que imitar l'exemple de les flors: agradar l'Amor, fent com elles la seva voluntat, ben lluny de mi, enterament oblidat de mi, desconexedor de mi mateix. Només per l'Amor.»

En podríem transcriure molts altres fragments, però ens centrem en un que va escriure a Llardecans el dia 9 d'octubre del mateix any, de resultes de sentir uns cants d'infants i que a més ha estat confirmat per una de

les protagonistes, Núria Pardell, que llavors era una de les nenes que cantaven juntament amb les seves cosines i que ara és religiosa missionera del Cor de Maria.

Escriu així: «Ahir, a la tarda, des de la finestra de l'habitació, en començar a estudiar, va fer-me recordar d'invocar la meva estimada Mare, la benaurada i sempre pura Verge Maria, el sentir cantar les següents cançons, públicament, a cor, per un grup de nenes mentre saltaven a corda. Deien així: "Del tronco ha salido la rama, / de la rama ha salido la flor, / de la flor ha salido la virgen, / de la Virgen, el Redentor." Em va fer molta il·lusió, i no és pas la primera vegada que ho sentia en aquestes comarques. Però aquesta vegada va impressionar-me més que

«És la boca dels infants que, malgrat tot, invoca lloances al Déu de l'amor, que l'home s'entesta a voler fer desaparèixer»

les altres. És la boca dels infants que, malgrat tot, invoca lloances al Déu de l'amor, que l'home s'entesta a voler fer desaparèixer. Aquesta cançó em feu resar tot seguit una avemaria.

»I seguidament, tot saltant a corda, cantaven aquesta altra: "El nombre de María / contiene cinco letras: / la M, la A, la R, la I, la A, / Ma-rí-a." I anaven saltant i ho anaven repetint constantment. I les seves veus d'infant pujaven cel amunt. Com devia plauir-li a la Verge aquesta pregària pública i en veu alta, sortida de boques innocents, quan els homes blasfemen tan horriblement el seu Nom.»

Vertaderament el beat Pere Tarrés, en tota la seva vida va ser un enamorat del Senyor, que el descobria arreu i l'estimava i el lloava.

«E stimats fills, que aquest temps sigui per a vosaltres temps de pregària per tal que l'Esperit Sant, a través de la pregària, vingui damunt vostre i us doni la conversió. Obriu els vostres cors i llegiu la Sagrada Escripura a fi que, per mitjà dels testimonis, també vosaltres pugueu ser més a prop de Déu. Fills meus, busqueu sobretot Déu i les coses de Déu i deixeu a la terra les de la terra, perquè Satanàs us atraiu a la pols i al pecat. Esteu cridats a la santedat i heu estat creats per al Cel. Per això, busqueu el Cel i les coses celestials. Gràcies per haver respost a la meva crida.»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de gener del 2018

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje»
Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

CatalunyaCristiana

L'únic setmanari en català que des de fa 38 anys
t'acosta la realitat de l'Església

PODEU OPTAR PER L'EDICIÓ DIGITAL: 90 EUROS L'ANY

Subscribiu-vos-hi per 135 euros l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

- ☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

- ☐ Únic pagament de per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Actualitats científiques

Cal que fem més cas de la contaminació que creix i creix

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Em direu que soc reiteratiu. Que em faig pesat repetint el mateix. Però davant de l'article-manifest, firmat per 15.000 científics, aparegut a la revista *BioScience* del mes de novembre passat, m'ha semblat que us n'havia de dir alguna cosa. És tan important el que s'hi diu! Aquest manifest es publica 25 anys després del que firmaren 1.700 experts amb el títol *Advertència dels científics del món a la humanitat* en el qual avisaven de com s'està deteriorant la biosfera, cosa que esdevé «una gran causa de desgràcia humana».

I què ens diu el manifest d'ara? Amb el subtítol de «Segon Avis» exposa com ha reaccionat la humanitat a aquella advertència. Només en un punt hi ha hagut una resposta positiva: s'ha aconseguit reduir el «forat d'ozó», que era una de les coses que es demanava. Però de tots els altres punts estem com aleshores o pitjor, perquè hi ha amenaces que creixen de manera alarmant. La més important és la contaminació atmosfèrica, que va unida al canvi climàtic. L'informe d'ara ho diu ben clar: «La humanitat no està prenent les mesures urgents que són necessàries per preservar la nostra biosfera amenaçada.» I adverteixen que aviat ja serà massa tard per canviar la tendència que va cap a la degradació, el temps s'acaba. Cal

frenar les emissions de CO₂ a l'atmosfera!

Aquí podem citar també l'estudi «Carbon Budget» elaborat per 80 científics de 15 països que ens afirma que les emissions mundials de gasos d'efecte hivernacle, procedents de la crema de combustibles fòssils tornaran a augmentar, com ho han fet al 2017. Aquest any ha acabat amb

37.000 milions de tones més que el que emeteren els dos anys anteriors. O sigui que ha crescut en un 2% més respecte d'aquests dos anys. El país que més ha augmentat les emissions és la Xina que actualment llença a l'atmosfera el 28% dels gasos que contaminen el planeta, a causa del gran ús que fa del carbó. Convé, doncs, que les Nacions Unides li facin una adver-

tència. Com cal que tothom estigui ben assabentat del que està passant i hi posi remei!

Mentrestant també nosaltres cal que estiguem a l'aguait. Pochi podem fer però almenys prendre'n consciència i col·laborar a fer que l'ambient que ens rodeja també s'hi interessi i que a la llarga el coneixement del que passa arribi fins on ha d'arribar.

Tradicions remeieres

L'heura és purgativa i cicatritzant

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

L'heura (llat., *Hedera helix*; cast., *hiedra*) és una de les plantes enfiladisses més comunes d'Europa. Sol créixer en ambients ombrívols i humits i és un vegetal de llarga vida que, àdhuc, pot arribar a viure centúries i, per això, els antics l'esguardaren com a un dels símbols més emblemàtics de la immortalitat. Els frares la descriviren com una planta «*de tallos leñosos que suben y se enlazan con el tronco de un árbol o pared. Tiene un olor fuerte y desagradable y un sabor picante y amargo. Florece en los meses de abril y mayo. Las sumidades floridasse emplean en infusión en las afecciones del pecho y en el mal de piedra*» (BHC, *Pócimas de capuchino*, 57). En efecte, la bullidura de les fulles de l'heura ha estat considerada per la tradició mèdica popular com un excel·lent refrescant de l'organisme i, segons les dades recopilades pel folklorista Joan Amades (†1959) són «un bon rebaixant de les sangs i guaireixen la sarna» i, àdhuc, a pagès fan

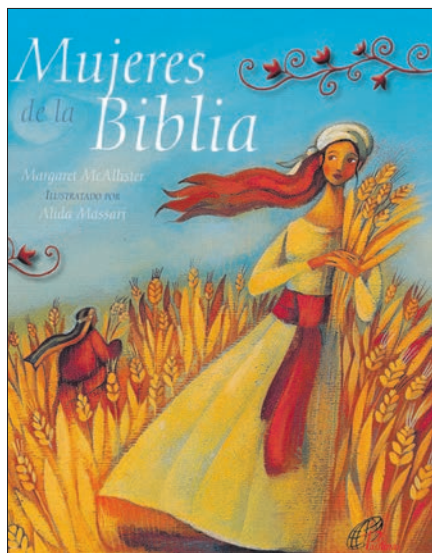

servir la grana de l'heura per a purgar (*Folklore de Catalunya: «Costums i creences»*), ja que la grana —que tothora cal usar amb molta precaució atesa la seva toxicitat!— conté

quantitats notables d'*hederina*, que és una substància que actua com a vomitiu i purgant. En la medicina popular s'ha usat l'heura contra el raquitisme i les cataractes.

Per mor d'aquesta toxicitat, el cèlebre botànic Pius Font i Quer (†1964) recomanà exclusivament l'ús extern de l'heura, sobretot com a cicatritzant i, també, per alleujar el mal de les durícies i ulls de poll: «*El cocimiento de hiedra se recomienda al exterior para activar el encoramiento y cicatrización de las llagas y úlceras tórpidas. Para combatir los callos se echa una hoja de hiedra en un vaso con vinagre del más fuerte que se encuentre, en el cual se deja la hoja todo un día. Después se corta un pedacito de la misma suficientemente grande, que, bien empapado con vinagre, se aplica sobre el callo*» (*Plantas medicinales*, 330). A l'article vinent us parlaré, si Déu ho vol, de la pastanaga i les seves propietats refrescants i nutritives.

MARGARET MCALLISTER (text)
ALIDA MASSARI (il·lustracions)
Mujeres de la Biblia
Paulinas, 2017, 48 pàg.

Aquest llibre de gènere bíblic, té com a destinataris nens i nenes als quals se'ls presenten, de forma breu i sintètica, les vides d'algunes de les principals dones que han tingut un paper rellevant en la història de la Bíblia, tant de l'Antic com del Nou Testament. Dones valentes que amb la seva vida han deixat empremta i són un exemple per al nostre món.

JOAN-ANDREU ROCHA SCARPETTA
Cinema, religions i cultures
Viena Edicions, 2017, 397 pàg.

Des dels seus orígens, el cinema ha sentit fascinació per les religions: les històries sagrades, els personatges sagrats, els misteris... Aquest assaig ens ofereix, exhaustivament, una guia de referència de la manera en què les principals tradicions religioses del món avui dia (hinduisme, budisme, judaisme, cristianisme i islam) estan representades a la gran pantalla.

Els llibres
més venuts
aquest passat
mes de
GENER

***claret**
LLIBRERIA

PADRE ÀNGEL GARCÍA RODRÍGUEZ
HNA. M. VICTÒRIA MOLINS GOMILA

Déu al carrer
Editorial Claret

LAIA VICENS I XAVI TEDÓ

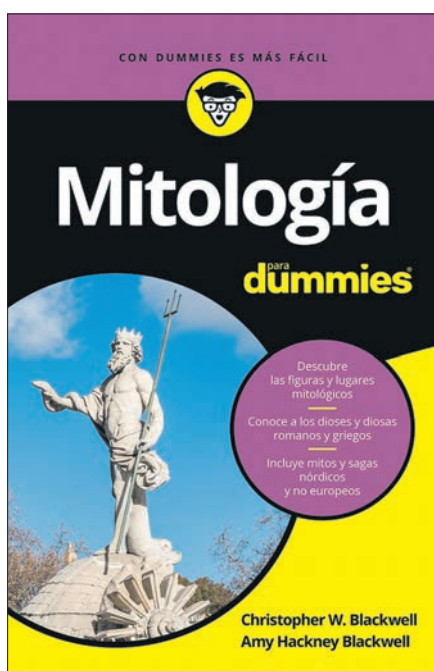
Operació urnes
Editorial Columna

JOSEP PLA

Fer-se totes les il·lusions possibles
Editorial Destino

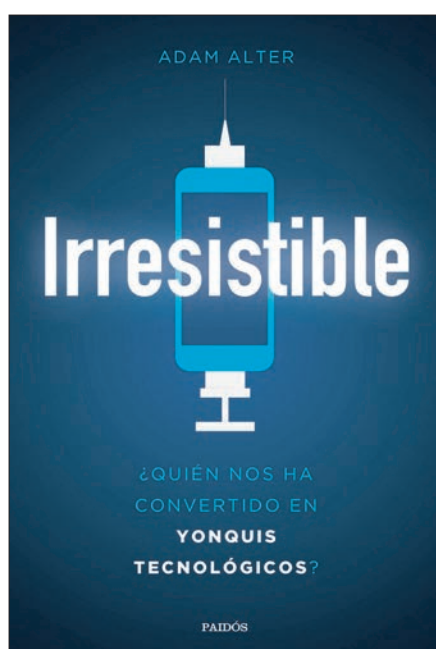

CHRISTOPHER W. BLACKWELL
AMY HACKNEY BLACKWELL
Mitología para dummies
Planeta, 2018, 397 pàg.

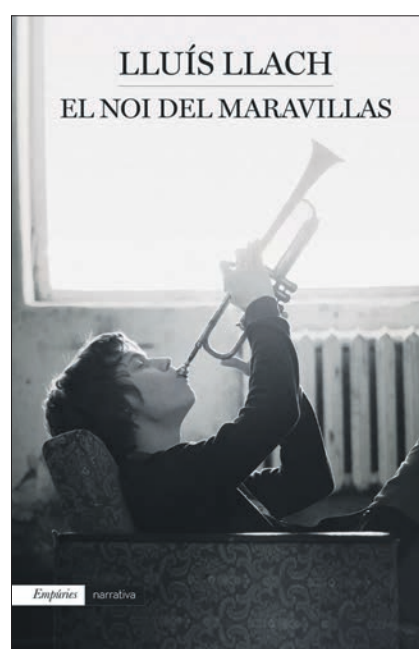
La mitologia és un vast compendi d'històries sobre herois, déus, monstres i forces de la natura. Igual que els éssers humans, els mites poden resultar commovedors, divertits, bells i inspiradors, però també poden ser cruels, violents o absurds. Muses i nimfes, els cíclops, el bell Apol·lo... tots tenen un lloc en aquesta completa i fascinant guia que us ajudarà a comprendre millor l'ésser humà.

ADAM ALTER
Irresistible
Paidós, 2018, 310 pàg.

En aquest revolucionari llibre, el professor Alter analitza l'auge de les addiccions del comportament i explica per què tants dels productes que avui dia consumim són irresistibles. Aquests miracles tecnològics tenen virtuts que ningú no pot negar, però l'extraordinari magnetisme que tenen no és fruit de la casualitat. Les empreses que dissenyen aquests productes els ajusten perquè sigui pràcticament impossible resistir-s'hi.

LLUÍS LLACH
El noi del Maravillas
Editorial Empúries, 2017, 492 pàg.

Roger Ventós no va ser únicament un baríton de renom internacional en el món de l'òpera: va ser també, ara ho sabem, l'autor d'aquesta novel·la autobiogràfica. Per explicar-nos els seus orígens i detallar-nos els seus primers passos com a cantant líric, ens introdueix en el món fascinant del Maravillas, el teatre de varietats del Paral·lel barceloní on va créixer la seva família i on ell passa els anys d'adolescència i primera joventut.

NELE NEUHAUS
El lobo feroz
Maeva, 2017, 512 pàg.

Un calorós dia de juny troben el cadàver d'una noia al riu Main, en una localitat prop de Frankfurt. Després de setmanes de treball, a la Unitat K 11 no tenen cap indici sobre la seva identitat, però una de les pistes condueix els inspectors Pia Kirchhoff i Oliver von Bodenstein fins a una coneguda presentadora de televisió que dirigeix un programa sensacionalista de testimonis.

Crítica literària

Un gran defensor dels drets humans

Actualment la pobresa continua sacsejant el planeta i la nostra societat postmoderna. Ens enfrontem a noves formes de pobresa, contra les quals, també Òscar Romero, arquebisbe de San Salvador, fa quaranta anys va haver de combatre. Aquest llibre ens ofereix un enfocament nou i ens revela la cara pedagògica de monsenyor Romero i la seva defensa dels drets humans a Amèrica Llatina.

L'autor fa servir un llenguatge i un estil narratiu directe i atractiu. La veu de monsenyor Romero, clara i necessària en el món actual, ens dona esperança i ens anima a seguir el seu exemple davant del capitalisme i la cultura de la mort que ens envolta.

Monsenyor Romero és un exemple actual a seguir per tots nosaltres. En el llibre se'ns presenta l'actualitat de la seva pràctica cristiana. Una praxi que va unida a una fe profunda al Crist dels pobres. Com a arquebisbe, va denunciar a les homilies dominicals nombroses violacions dels drets humans i va manifestar en públic la seva solidaritat cap a les víctimes de la violència política del país.

El seu assassinat va provocar la

LUIS ARANGUREN GONZALO
San Romero de los derechos humanos
San Pablo, 2017, 240 pàg.

protesta internacional en demanda de respecte pels drets humans al Salvador. Dins de l'Església catòlica, se'l va considerar un bisbe que defensava l'«opció preferencial pels pobres». En una de les homilies va afirmar: «La missió de l'Església és identificar-se amb els pobres, així l'Església troba la seva salvació» (11 de novembre de 1977).

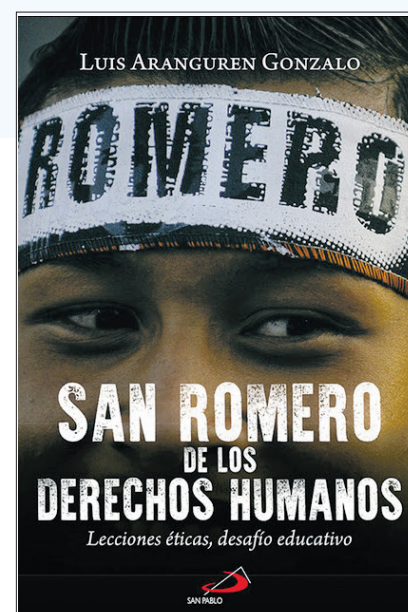
El dilluns 24 de març de 1980, aproximadament cap a les 6.30 pm, va ser assassinat quan oficiava una missa a la capella de l'hospital Divina Providència a la colònia Miramonte de San Salvador. Un tret disparat per un franc tirador des d'un auto amb capota de color vermell, li va impactar al cor moments abans de la Sagrada Consagració. Tenia 62 anys.

El 24 de març del 1990 es va encetar la causa de canonització de monsenyor Romero. El 1994 es va presentar de manera formal la sol·licitud per cano-

nitzar-lo al seu successor, Arturo Rivera. A partir d'aquest procés, monsenyor Romero va rebre el títol de Servent de Déu. El 3 de febrer del 2015 va ser reconegut com a màrtir «per odi a la fe» per part de l'Església catòlica, en ser aprovat pel papa Francesc el decret de martiri corresponent i promulgat per la Congregació per a les Causes dels Sants. A Amèrica Llatina alguns s'hi refereixen com a sant Romero d'Amèrica. Fora de l'Església catòlica, és honorat per altres denominacions religioses de la cristiandat.

L'autor, Luis A. Aranguren Gonzalo, és Doctor en Filosofia i llicenciat en Teologia. Formador, conferenciant i escriptor. Ha desenvolupat tasques d'assessorament i d'acompanyament en diverses organitzacions de voluntariat i solidaritat a Espanya i Amèrica Llatina. És autor de més d'una dotzena de llibres.

Joan Manel Gutiérrez Delgado
Llicenciat en
Filosofia i Dret
horuslive@live.com

Llegit des de la perspectiva del cristià normal i corrent, el llibre ajuda a reflexionar profundament sobre la pobresa cristiana i com ser lliures davant del consumisme salvatge del segle XIX. Descobrim el valor de la pobresa i l'ajuda al necessitat sense fronteres.

Crítica cinematogràfica

El rostre de la bondat

WONDER

DIRECCIÓ: Stephen Chbosky
INTÈRPRETS: Jacob Tremblay, Julia Roberts, Owen Wilson, Izabela Vidovic, Noah Jupe
MÚSICA: Marcelo Zarvos
GÈNERE: drama
113 minuts
Estats Units

El nord-americà Stephen Chbosky, director de l'acclamada *Els avantatges de ser un marginat* torna a reprendre en el seu nou film la temàtica de les dificultats relacionals dels joves i adapta la novel·la *La lliçó d'August*, de Raquel J. Palacio.

Auggie Pullman és un nen de 10 anys que va néixer amb una malformació facial. Després de ser sotmès a 27 intervencions a la cara, el nen viu reclòs a casa, on la mare l'educa com la millor de les mestres, i la resta de la família, el pare i la germana, en tenen cura amb un amor particular.

Auggie viu tranquil i protegit en el seu ambient i es troba lliure i acceptat. Quan surt de casa, llueix un casc espacial que li evita ser vist amb el seu desagrat rostre.

Finalment Auggie ha de viure la seva gran prova, ha d'anar al col·legi, ha de fugir del seu palau en què se sent segur i acceptar la inseguretat de la relació amb

els altres en un entorn que pressuposa que el rebutjarà.

La pel·lícula apareix des del començament amb una gran vocació didàctica. No defuig els estereotips (els pobres són bons i honorats, els rics són dolents molt dolents, la família sempre és comprensiva, els professors són bons i fan costat sense fissures a la fragilitat dels

alumnes...) No hi falta ni tan sols el gosset al qual tota la família adora i que catalitza molts patiments. En aquest sentit molt del que veiem a *Wonder* és certament previsible.

Però, malgrat tot, la pel·lícula es veu molt bé, està molt ben explicada, combina admirablement la tragèdia amb l'humor i, tret del final, no s'escorça cap al sentimentalisme fàcil.

Les interpretacions són ajustades i contingudes (magnífica Julia Roberts i fantàstic el jove protagonista, Jacob Tremblay), i el guió és fàcil i atrapa l'espectador des del primer moment.

És clar que qui va a veure aquesta pel·lícula sap que es trobarà amb una història moralitzant i pedagògica, però hi ha una singularitat que em sembla que la fa superior a altres pel·lícules semblants. En el film no només se'ns explica la superació d'Auggie davant de la nova situació, sinó la maduració personal de cadascuna de les persones que es troben amb el nen i per tant han d'afrontar una situació que també és nova per a ells.

Així, la pel·lícula es va fixant en els pares del nen, en la germana, en diversos amics... La pel·lícula en diversos moments deixa de tenir Auggie com a protagonista i cedeix el testimoni a

aquests altres personatges l'evolució dels quals es va mostrant alhora que la convivència amb el nen va creixent. La germana fingirà ser filla única perquè no la relacionin amb ell, el millor amic d'Auggie el negarà en una festa de Halloween en què tots van disfressats, les nenes que el rebutgen dient que té la pesta menjaran amb ell i seran les seves amigues... Tothom s'ha de posicionar amb la nova relació i aniran canviant i creixent com a persones; en aquest sentit no només es parla de la superació personal d'Auggie, sinó de la maduració d'adolescents quan acullen l'altre tal com és, prescindint de les limitacions físiques.

No estem davant d'un film edulcorat i banal, estem davant d'una pel·lícula entranyable que ret un homenatge a l'amistat, la tolerància, l'educació, la família, l'acollida i l'amabilitat. Avui hi ha un pudor covard a mostrar clarament valors humans al cinema. Al director Stephen Chbosky això no li fa res i ens presenta una pel·lícula obertament moral.

Viure ens espanta a tots perquè les diferències són de vegades molt fortes, però tenir bon cor conquereix les persones més difícils i l'amabilitat facilita la convivència entre els que són diferents.

Wonder, en definitiva, és un cant a la bondat de l'ésser humà, l'únic ésser que pot mirar en profunditat i que hi veu més enllà del que aparentment es veu.

Josan Montull
Salesià

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

Oriol Bota, director de l'Obra Social Sant Joan de Déu, ens parla de la 5a edició de la Magic Line

«La mobilització és l'espai de construcció de la presència de l'altre»

Carme Munté

El 25 de febrer tindrà lloc la 5a edició de la Magic Line Sant Joan de Déu de Barcelona, una caminada solidària per equips que cada any mobilitza durant més de quatre mesos entorn de 15.000 persones per combatre les situacions de vulnerabilitat de la societat. Els equips participants a la Magic Line han recaptat prop d'un milió d'euros organitzant accions solidàries arreu del territori. Oriol Bota, director de l'Obra Social Sant Joan de Déu, ens explica la raó de ser d'aquesta mobilització que suma esport i solidaritat envers els més vulnerables. Més informació: magiclineSJD.org

Cinquena edició de la Magic Line. Quina valoració en fa?

La valoració és molt positiva perquè la societat ha respost molt bé a la nostra proposta: mobilització a través de l'esport saludable, no competitiu, i sumant-hi la vessant solidària. A través de múltiples activitats, els participants a la Magic Line recapten recursos per als nostres projectes.

Cada any hem anat augmentant el nombre de participants i d'activitats.

Pensar en Sant Joan de Déu és sobretot fer-ho en l'hospital maternoinfantil, però l'obra social abasta molts altres projectes. On es destinen els recursos de la Magic Line?

El cent per cent recaptat a la Magic Line va destinat a tots els nostres àmbits d'atenció: infància, salut mental, gent gran, dependència, sensellarisme, cooperació i recerca. Els centres presenten els seus projectes i, després de validar-ne la qualitat, els donem els diners. Per a nosaltres també és molt important la transparència i per això a la nostra pàgina web hi ha detallats els projectes i els recursos que hi destinem.

La Magic Line d'enguany suma un nou recorregut, és així?

Sí, en aquesta cinquena edició participaran 13.500 persones i incorporarem el recorregut de 25 km des de Sant Boi

de Llobregat, amb 1.500 participants. La sortida, des del Parc Sanitari de Sant Joan de Déu, estarà dinamitzada pels participants al projecte artístic social Torrents d'art i passarà per l'Hospitalet de Llobregat, tot sumant-se a la resta de recorreguts de 10, 15, 20, 30 i 40 km a Montjuïc per acabar tots a la plaça de la catedral de Barcelona amb una festa solidària.

La Magic Line es fa a Barcelona i a Malloca. Teniu previstos nous emplaçaments?

A Barcelona és la cinquena edició, la segona en el cas de Mallorca, i l'any 2019 volem fer-la a València. La Magic Line és una proposta que encaixa molt bé amb els valors institucionals de l'orde de Sant Joan de Déu i, per tant, l'anem exportant als llocs on som presents.

A Barcelona és la cinquena edició, la segona en el cas de Mallorca, i l'any 2019 volem fer-la a València

A banda de la Magic Line, arreu de Catalunya es fan moltes iniciatives solidàries a favor de Sant Joan de Déu. Com valora la implicació de la societat catalana en l'Obra Social?

Faig una valoració molt positiva de les ganes que té la gent de col·laborar quan se'ls demana ajuda. Hi ha dos aspectes que són molt importants. En primer lloc, el fet que no es tracta de

recaptar una quantitat determinada, sinó de crear i fer possible la mobilització solidària allí on no existia. Per tant, quan una persona o un col·lectiu es mobilitza a favor nostre és quan aconseguim el que realment volem: recaptar diners però a la vegada sensibilitzar sobre les realitats que atenem. És a dir, no només volem diners, sinó que la gent tingui present els vulnerables de la societat. El segon aspecte important és que tothom està convidat a mobilitzar-se per tenir cura dels altres. Tothom pot fer alguna cosa a favor dels altres: un berenar, un concert, una activitat esportiva, venda de samarretes... La mobilització és l'espai de construcció de la presència de l'altre. Per això, estem molt contents quan arreu del territori es mobilitzen tipologies molt diferents de persones.

Rauxa

La bellesa d'Homer

Eduard Brufau

En els relats homèrics tot és bell: els mateixos versos, els diàlegs, els sentiments dels homes, la descripció d'un objecte, l'acció bèl·lica o el periple d'Ulisses per tornar a casa. En llegir la Ilíada i l'Odissea el lector queda submergit en un estat de bellesa continu; i d'aquí en surt una admiració apassionada i perplexa davant d'uns textos tan perfectes, escrits fa gairebé 3.000 anys. El prejudici sobre el progrés entès com un avanç lineal perpetu queda, així, fet a miques.

En Homer arriba a ser entenedridora la pietat dels antics grecs cap als déus: els eleven pregàries sinceres, els fan sacrificis i ofrenes, hi parlen i fins i tot els poden veure

i tocar. És també d'una bellesa colpidora la manera de presentar-se dels herois homèrics: en un acte de gratuïtat sorprenent a l'hoste primer se li dona menjar i llit, i només després d'això se li demana la identitat; quan el viatger es dona a conèixer no es limita a dir el seu nom, sinó que sol explicar la història dels seus avantpassats; al cap i a la fi l'home no és un ésser aïllat.

Qui es dona a conèixer no menteix, i qui escolta no pot dubtar de la veritat que se li explica. La confiança és total, i a diferència del nostre temps, exigir un document acreditatiu només indicaria una imperdonable falta de credibilitat en la paraula de l'altre.